

Paziņojums Nr.

Saturs

Lappuse

IV Paziņojumi

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU PAZIŅOJUMI

Tiesa

2007/C 140/01

Tiesas pēdējā publikācija Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī
OV C 129, 9.6.2007.

1

V Atzinumi un paziņojumi

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

Eiropas Kopienų Tiesa

2007/C 140/02

lieta C-391/04: Tiesas (trešā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā (*Symvoulio tis Epikrateias* (Grieķija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — *Ypourgos Oikonomikon, Proistamenos DOY Amfissas/Charilaos Georgakis* (Direktīva 89/592/EEK — Iekšējās informācijas ļaunprātīga izmantošana — “Iekšējās informācijas” un “iekšējās informācijas izmantošanas” jēdzieni — Iepriekš norunāti biržas darījumi personu, kas uzskatāmas par tādām, kuru rīcībā ir iekšējā informācija, grupas ietvaros — Atsavināto vērtspapīru kursa mākslīga paaugstināšana)

2

2007/C 140/03

lieta C-508/04: Tiesas (ceturtā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā — Eiropas Kopienų Komisija/Austrijas Republika (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 92/43/EEK — Dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzība — Transpozīcijas pasākumi)

2

2007/C 140/04

lieta C-252/05: Tiesas (otrā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā (*High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)* (Apvienotā Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — *Thames Water Utilities Ltd, Regina/South East London Division, Bromley Magistrates' Court* (Atkritumi — Direktīva 75/442/EEK, 91/156/EEK un 91/271/EEK — No attīrīšanas iekārtu tīkla izplūstoši ūdeņi — Kvalificēšana — Direktīvas 75/442/EEK un 91/271/EEK piemērošanas jomas)

3

2007/C 140/05	lieta C-303/05: Tiesas (virspalāta) spriedums 2007. gada 3. maijā (<i>Arbitragehof</i> (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — <i>Advocaten voor de Wereld VZW/Leden van de Ministerraad</i> (Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — LES 6. panta 2. punkts un 34. panta 2. punkta b) apakšpunkts — Pamatlēmums 2002/584/TI — Eiropas apcietināšanas orderis un nodošanas procedūras starp dalībvalstīm — Valstu tiesību aktu tuvināšana — Abpusējās sodāmības pārbaudes prasības atcelšana — Spēkā esamība) 3	3
2007/C 140/06	lieta C-328/05 P: Tiesas (ceturtā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā — <i>SGL Carbon AG</i> /Eiropas Kopienų Komisija (<i>Apelācija — Konkurence — Aizliegta vienošanās — Pamatnostādnes naudas soda apmēra noteikšanai — Paziņojums par sadarbību — Non bis in idem princips</i>) 4	4
2007/C 140/07	lieta C-386/05: Tiesas (ceturtā palāta) spriedums 2007. gada 3. maijā (<i>Oberster Gerichtshof</i> (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — <i>Color Drack GmbH/Lexx International Vertriebs GmbH</i> (Jurisdikcija un spriedumu atzīšana un izpilde civillietās un komercietās — Regula (EK) Nr. 44/2001 — Īpašā jurisdikcija — 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta pirmais ievilkums — Prasības pamatā esošo saistību izpildes vietas tiesa — Preču pārdošana — Preces, kas piegādātas dažādās vienas dalībvalsts vietās) 4	4
2007/C 140/08	lieta C-391/06: Tiesas (septītā palāta) spriedums 2007. gada 3. maijā — Eiropas Kopienų Komisija/Irija (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2003/4/EK — Brīva piekļuve informācijai — Vides informācija — Netransponēšana noteiktajā termiņā) 5	5
2007/C 140/09	lieta C-407/06: Tiesas (septītā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā — Eiropas Kopienų Komisija/Beļģijas Karaliste (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2003/105/EK — Darba ņēmēju aizsardzība — Briesmas, ko rada smagi nelaimes gadījumi, kuri saistīti ar bīstamām vielām — Netransponēšana noteiktajā termiņā) 5	5
2007/C 140/10	lieta C-33/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Tribunal Dâmbovița</i> (Rumānija) 2007. gada 24. janvāra rīkojumu — <i>Ministerul Administrației și Internelor/Gheorghe Jipa</i> 6	6
2007/C 140/11	lieta C-139/07 P: <i>Apelācija</i> , ko 2007. gada 8. martā ierosinājusi Eiropas Kopienų Komisija par Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2006. gada 14. decembra spriedumu lietā T-237/02 <i>Technische Glaswerke Ilmenau GmbH</i> /Eiropas Kopienų Komisija 6	6
2007/C 140/12	lieta C-152/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Bundesverwaltungsgericht</i> 2007. gada 20. marta rīkojumu — <i>Arcor AF & Co. KG/Vācijas Federatīvā Republika</i> 7	7
2007/C 140/13	lieta C-153/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Bundesverwaltungsgericht</i> (Vācija) 2007. gada 20. marta rīkojumu — <i>Communication Services TELE2 GmbH/Vācijas Federatīvā Republika</i> 8	8
2007/C 140/14	lieta C-154/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Bundesverwaltungsgericht</i> (Vācija) 2007. gada 20. marta rīkojumu — <i>Firma 01051 Telekom GmbH/Vācijas Federatīvā Republika</i> 8	8
2007/C 140/15	lieta C-156/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Consiglio di Stato</i> (Itālija) 2007. gada 21. marta rīkojumu — <i>Salvatore Aiello u.c./Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico — scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA</i> 9	9
2007/C 140/16	lieta C-161/07: Prasība, kas celta 2007. gada 23. martā — Eiropas Kopienų Komisija/Austrijas Republika 9	9

2007/C 140/17	lieta C-162/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Corte suprema di cassazione</i> (Itālija) 2007. gada 26. martā rīkojumu — <i>Amplificativa Srl, Amplifin SpA/Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate</i> 10	10
2007/C 140/18	lieta C-171/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Verwaltungsgericht des Saarlandes</i> (Vācija) 2007. gada 30. marta rīkojumu — <i>Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Dr. Fritz Trennheuser un Deutscher Apothekerverband e.V./Saarland, Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales</i> , persona, kas iestājusies lietā: <i>DocMorris N.V.</i> 11	11
2007/C 140/19	lieta C-172/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Verwaltungsgericht des Saarlandes</i> (Vācija) 2007. gada 30. marta rīkojumu — <i>Farmaceute Helga Neumann-Seiwert/Saarland un Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales</i> , persona, kas iestājusies lietā: <i>DocMorris N.V.</i> 11	11
2007/C 140/20	lieta C-174/07: Prasība, kas celta 2007. gada 30. martā — Eiropas Kopienų Komisija/Itālijas Republika 12	12
2007/C 140/21	lieta C-194/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Consiglio di Stato</i> (Itālija) 2007. gada 4. aprīļa rīkojumu — <i>SAVA e C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA/Mostra d'Oltremare SpA u c.</i> 13	13
2007/C 140/22	lieta C-204/07 P: Apelācija, ko 2007. gada 16. aprīlī ierosinājusi C.A.S. SpA par Pirmās instances tiesas 2007. gada 6. februāra spriedumu lietā T-23/03 C.A.S. SpA/Eiropas Kopienų Komisija 13	13
2007/C 140/23	lieta C-205/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Hof van beroep te Gent</i> (Beļģija) 2007. gada 19. aprīļa rīkojumu — kriminālprocess pret <i>Lodewijk Gysbrechts en Santurel Inter BVBA</i> 14	14
2007/C 140/24	lieta C-207/07: Prasība, kas celta 2007. gada 19. aprīlī — Eiropas Kopienų Komisija/Spānijas Karaliste 15	15
2007/C 140/25	lieta C-209/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Supreme Court</i> (Īrija) 2007. gada 20. aprīļa rīkojumu — <i>The Competition Authority/Beef Industry Development Society Ltd, Barry Brothers (Carrigmore) Meats Ltd</i> 15	15
2007/C 140/26	lieta C-213/07: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Simvoulis tis Epikrateias</i> (Grieķija) 2007. gada 23. aprīļa rīkojumu — <i>Michaniki A.E./Ethniko Simvoulis Radiotileorasis, Ypourgos Epikrateias, Pantechniki A.E. un Syndesmos Epicheirieson Periodikou Tipou</i> 16	16
2007/C 140/27	lieta C-223/07: Prasība, kas celta 2007. gada 3. maijā — Eiropas Kopienų Komisija/Zviedrijas Karaliste 17	17
2007/C 140/28	lieta C-235/07: Prasība, kas celta 2007. gada 10. maijā — Eiropas Kopienų Komisija/Vācijas Federatīvā Republika 17	17

Pirmās instances tiesa

2007/C 140/29	lieta T-357/02: Pirmās instances tiesas 2007. gada 3. maija spriedums — <i>Freistaat Sachsen/Komisija</i> (Valsts atbalsts — Saksijas federālās zemes piešķirtais atbalsts — Atbalsta shēmas maziem un vidējiem uzņēmumiem — Paātrinātas novērtēšanas procedūra — Kopienų pamatnostādņu un regulas par atbalsta maziem un vidējiem uzņēmumiem atbrīvojumu piemērošana laikā — Atbalsta shēma, kas pazīnота pirms regulas par atbrīvojumu spēkā stāšanās — Tiesiskā palāvība — Tiesiskā drošība — Pilnīgs paziņojums) 19	19
---------------	---	----

2007/C 140/30	lieta T-219/04: Pirmās instances tiesas 2007. gada 3. maija spriedums — Spānija/Komisija (Zivsaimniecība — Dalībvalstu zvejas flotu jaudas novērtējums — Iekļaušanas un izslēgšanas režīms — Zivsaimniecības un akvakultūras komiteja — Valodu režīms) 19	19
2007/C 140/31	lieta T-255/04: Pirmās instances tiesas 2007. gada 10. maija spriedums — <i>Negenman</i> /Komisija (Civildienests — Ierēdņi — Grūtniecības un dzemdību atvaļinājums — Slimības atvaļinājums — Paredzamais dzemdību datums — Grūtniecības un dzemdību atvaļinājuma sākums) 19	19
2007/C 140/32	lieta T-261/04: Pirmās instances tiesas 2007. gada 3. maija spriedums — <i>Crespinet</i> /Komisija (Ierēdņi — Paaugstināšana amatā — 2003. gada paaugstināšana amatā — Prioritātes punktu piešķiršana) 20	20
2007/C 140/33	lieta T-271/04: Pirmās instances tiesas 2007. gada 8. maija spriedums — <i>Citymo</i> /Komisija (Līgumiskā atbildība — Šķirējklauzula — Nomas līgums — Nepieņemamība — Ārpuslīgumiskā atbildība — Sarunas pirms līguma noslēgšanas — Iebilde par prettiesiskumu — Tiesiskā palāvība — Labticība — Tiesību ļaunprātīga izmantošana — Materiālais kaitējums — Iespējas zudums) 20	20
2007/C 140/34	lieta T-343/04: Pirmās instances tiesas 2007. gada 3. maija spriedums — <i>Tsarnavas</i> /Komisija (Ierēdņi — Novērtējuma ziņojums — Invaliditāte — Prasība atcelt tiesību aktu — Interese celt prasību — Prasība par zaudējumu atlīdzību — Nepieņemamība) 21	21
2007/C 140/35	lieta T-99/05: Pirmās instances tiesas 2007. gada 10. maija spriedums — Spānija/Komisija (Zveja — Regula (EK) Nr. 494/2002 — Jūras resursu saglabāšana — Juridiskais pamats — Nediskriminācijas princips — Pienākums norādīt pamatojumu) 21	21
2007/C 140/36	apvienotās lietas T-239/05, T-240/05, T-245/05 līdz T-247/05, T-255/05, T-274/05 līdz T-280/05: Pirmās instances tiesas 2007. gada 15. maija spriedums — <i>Black&Decker</i> /ITSB <i>Atlas Copco</i> (trīsdimensiju elektriska instrumenta attēls melnā un dzeltenā krāsā) (Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Iebildumu procesa termiņš — Nosūtīšana pa telefaksu — Pieņemamība — Agrākās preču zīmes skaidra norāde — Regulas (EK) Nr. 2868/95 18. noteikuma 1. punkts) 21	21
2007/C 140/37	lieta T-47/06: Pirmās instances tiesas 2007. gada 10. maija spriedums — <i>Antartica</i> /ITSB — <i>Nasdaq Stock Market</i> ("nasdaq") (Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Kopienas grafiskas preču zīmes "nasdaq" reģistrācijas pieteikums — Kopienas agrāka vārdiska preču zīme "NASDAQ" — Relatīvs atteikuma pamatojums — Reputācija — Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 5. punkts) 22	22
2007/C 140/38	lieta T-30/03: Pirmās instances tiesas 2007. gada 23. aprīļa rīkojums — <i>SID</i> /Komisija (Valsts atbalsts — Lēmums necelt iebildumus — Prasība atcelt tiesību aktu — Pieņemamība — Ieinteresētās personas jēdziens — Arodbiedrība) 22	22
2007/C 140/39	lieta T-387/04: Pirmās instances tiesas 2007. gada 30. aprīļa rīkojums — <i>EnBW Energie Baden-Württemberg</i> /Komisija (Prasība atcelt tiesību aktu — Direktīva 2003/87/EK — Sistēma siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai — Vācijas emisijas kvotu valsts sadales plāns — Valsts atbalsts — Interese celt prasību — Nepieņemamība) 23	23
2007/C 140/40	lieta T-415/04: Pirmās instances tiesas 2007. gada 26. aprīļa rīkojums — <i>Tebaldi u.c.</i> /Komisija (Civildienests — Ierēdņi — Paaugstināšana amatā — Paaugstināšana amatā, ko veic par 2003. gadu — Atteikums paaugstināt amatā — Paaugstināšanas amatā punktu piešķiršana — Acīmredzama nepieņemamība) 23	23
2007/C 140/41	lieta T-297/05 R: Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 2. maija rīkojums — <i>IPK International World Tourism Marketing Consultants</i> /Komisija (Pagaidu noregulējums — EKL 256. pants — Prasības priekšmets — Pieņemamība — Steidzamības neesamība) 24	24
2007/C 140/42	lieta T-12/07 R: Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 3. maija rīkojums — <i>Polimeri Europa</i> /Komisija (Pagaidu noregulējums — Konkurence — Pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu — Rīkojums trešām personām — Nepieņemamība) 24	24

2007/C 140/43	lieta T-71/07 R: Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 4. maija rīkojums — <i>Icuna.Com/Parlaments</i> (Publiskie iepirkumi — Kopienas konkursa procedūra — Pagaidu noregulējuma tiesvedība — Steidzamības neesamība)	24
2007/C 140/44	lieta T-103/07: Prasība, kas celta 2007. gada 2. aprīlī — <i>Fratex Indústria e Comércio/ITSB — USA Track & Field</i> ("TRACK & FIELD USA")	25
2007/C 140/45	lieta T-109/07: Prasība, kas celta 2007. gada 11. aprīlī — <i>L'Oréal/ITSB — Spa Monopole</i> ("SPA THERAPY")	25
2007/C 140/46	lieta T-110/07: Prasība, kas celta 2007. gada 16. aprīlī — <i>Siemens/Komisija</i>	26
2007/C 140/47	lieta T-113/07: Prasība, kas celta 2007. gada 18. aprīlī — <i>Toshiba/Komisija</i>	26
2007/C 140/48	lieta T-116/07: Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — <i>Francija/Komisija</i>	27
2007/C 140/49	lieta T-117/07: Prasība, kas celta 2007. gada 18. aprīlī — <i>Areva u.c./Komisija</i>	28
2007/C 140/50	lieta T-120/07: Prasība, kas celta 2007. gada 16. aprīlī — <i>MB Immobilien un MB System/Komisija</i>	29
2007/C 140/51	lieta T-121/07: Prasība, kas celta 2007. gada 18. aprīlī — <i>Alstom/Komisija</i>	30
2007/C 140/52	lieta T-122/07: Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — <i>Siemens un VA TECH Transmission & Distribution/Komisija</i>	31
2007/C 140/53	lieta T-123/07: Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — <i>Siemens Transmission & Distribution/Komisija</i>	31
2007/C 140/54	lieta T-124/07: Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — <i>Siemens Transmission & Distribution un Nuova Magrini Galileo/Komisija</i>	32
2007/C 140/55	lieta T-125/07: Prasība, kas celta 2007. gada 16. aprīlī — <i>Scientific and Technological Committee u.c./Potocnik u.c., Komisijas locekļi</i>	33
2007/C 140/56	lieta T-126/07: Prasība, kas celta 2007. gada 20. aprīlī — <i>Allos Walter Lang/ITSB — Kokoriko</i> ("Coco Rico")	33
2007/C 140/57	lieta T-127/07 P: Apelācija, ko 2007. gada 20. aprīlī ierosinājis <i>Bligny</i> par Civildienesta tiesas 2007. gada 15. februāra rīkojumu lietā <i>F-142/06 Bligny/Komisija</i>	34
2007/C 140/58	lieta T-128/07: Prasība, kas celta 2007. gada 23. aprīlī — <i>Suez/ITSB</i> ("Delivering the essentials of life")	34
2007/C 140/59	lieta T-129/07: Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — <i>Īrija/Komisija</i>	35
2007/C 140/60	lieta T-130/07: Prasība, kas celta 2007. gada 19. aprīlī — <i>Aughinish Alumina/Komisija</i>	35
2007/C 140/61	lieta T-132/07: Prasība, kas celta 2007. gada 19. aprīlī — <i>Fuji Electric Holdings un Fuji Electric Systems/Komisija</i>	36
2007/C 140/62	lieta T-133/07: Prasība, kas celta 2007. gada 18. aprīlī — <i>Mitsubishi Electric/Komisija</i>	37
2007/C 140/63	lieta T-135/07: Prasība, kas celta 2007. gada 19. aprīlī — <i>Itālija/Komisija</i>	38
2007/C 140/64	lieta T-136/07: Prasība, kas celta 2007. gada 30. aprīlī — <i>Colgate-Palmolive/ITSB— CMS Hasche Sigle</i> ("VISIBLE WHITE")	39

2007/C 140/65	lieta T-141/07: Prasība, kas celta 2007. gada 4. maijā — <i>General Technic-Otis</i> /Komisija 39
2007/C 140/66	lieta T-142/07: Prasība, kas celta 2007. gada 4. maijā — <i>General Technic</i> /Komisija 40
2007/C 140/67	lieta T-143/07: Prasība, kas celta 2007. gada 30. aprīlī — <i>UMG Recordings/ITSB</i> — <i>Osman</i> (“MOTOWN”) 41
2007/C 140/68	lieta T-155/07: Prasība, kas celta 2007. gada 4. maijā — <i>Euro-Information/ITSB</i> (“CYBERBOURSE”) 42
2007/C 140/69	lieta T-156/07: Prasība, kas celta 2007. gada 9. maijā — Spānija/Komisija 42
2007/C 140/70	lieta T-157/07: Prasība, kas celta 2007. gada 9. maijā — <i>People's Mojahedin Organization of Iran</i> /Padome 43
2007/C 140/71	lieta T-160/07: Prasība, kas celta 2007. gada 7. maijā — <i>Lancôme/ITSB</i> — <i>CMS Hasche Sigle</i> (“COLOR EDITION”) 43

Eiropas Savienības Civildienesta tiesa

2007/C 140/72	lieta F-35/07: Prasība, kas celta 2007. gada 16. aprīlī — <i>Klug</i> /Eiropas Zāļu Aģentūra 45
2007/C 140/73	lieta F-38/07: Prasība, kas celta 2007. gada 20. aprīlī — <i>Caleprico</i> /Komisija 45
2007/C 140/74	lieta F-41/07: Prasība, kas celta 2007. gada 2. maijā — <i>Fernandez García et García Rato</i> /Tiesa 46
2007/C 140/75	lieta F-42/07: Prasība, kas celta 2007. gada 10. maijā — <i>Prieto</i> /Parlaments 47

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU PAZIŅOJUMI

TIESA

*(2007/C 140/01)***Tiesas pēdējā publikācija Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī**

OV C 129, 9.6.2007.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 117, 26.5.2007.

OV C 96, 28.4.2007.

OV C 95, 28.4.2007.

OV C 82, 14.4.2007.

OV C 69, 24.3.2007.

OV C 56, 10.3.2007.

Šie teksti pieejami arī
EUR-Lex:<http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi un paziņojumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

EIROPAS KOPIENU TIESA

Tiesas (trešā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā (Symvoulis tis Epikrateias (Grieķija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Ypourgos Oikonomikon, Proistamenos DOY Amfissas/Charilaos Georgakis

(lieta C-391/04) ⁽¹⁾

(Direktīva 89/592/EEK — Iekšējās informācijas ļaunprātīga izmantošana — “Iekšējās informācijas” un “iekšējās informācijas izmantošanas” jēdzieni — Iepriekš norunāti biržas darījumi personu, kas uzskatāmas par tādām, kuru rīcībā ir iekšējā informācija, grupas ietvaros — Atsavināto vērtspapīru kursa mākslīga paaugstināšana)

(2007/C 140/02)

Tiesvedības valoda — grieķu

Iesniedzējtiesa

Symvoulis tis Epikrateias

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: Ypourgos Oikonomikon, Proistamenos DOY Amfissas

Atbildētājs: Charilaos Georgakis

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Symvoulis tis Epikrateias — 1.–4. panta interpretācija Padomes 1989. gada 13. novembra Direktīvā 89/592/EEK, ar ko koordinē noteikumus par iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu (OV L 334, 30. lpp.) — “iekšējās informācijas esamības rīcībā un izmantošanas” jēdzieni

Rezolutīvā daļa:

1. un 2. pants Padomes 1989. gada 13. novembra Direktīvā 89/592/EEK, ar ko koordinē noteikumus par iekšējās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu, ir jāinterpretē tā, ka, ja sabiedrības galvenie

akcionāri un valdes locekļi norunā veikt savā starpā biržas darījumus ar šīs sabiedrības vērtspapīriem, lai mākslīgi paaugstinātu kursu, viņu rīcībā ir iekšējā informācija, ko viņi, īstenojot minētos darījumus, neizmanto savā labā, zinot lietas apstākļus.

⁽¹⁾ OV C 273, 06.11.2004.

Tiesas (ceturrtā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā — Eiropas Kopienų Komisija/Austrijas Republika

(lieta C-508/04) ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 92/43/EEK — Dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzība — Transpozīcijas pasākumi)

(2007/C 140/03)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — M. van Bēks [M. van Beek] un B. Šima [B. Schima], pārstāvji, M. Langs [M. Lang], avocat)

Atbildētāja: Austrijas Republika (pārstāvji — E. Rīdls [E. Riedl] un H. Dosi [H. Dossi], pārstāvji)

Priekšmets

Valsts pienākumu neizpilde — Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.) nepilnīga un nepareiza transponēšana

Rezolutīvā daļa:

- 1) Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar 1. panta e), g) un i) punktu, 6. panta 1. un 2. punktu, 12. un 13. pantu, kā arī 16. panta 1. punktu un 22. panta b) punktu Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvā 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību;
- 2) pārējā daļā prasība ir noraidīta;
- 3) Austrijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 45, 19.02.2005.

Tiesas (otrā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā (High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Apvienotā Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Thames Water Utilities Ltd, Regina/South East London Division, Bromley Magistrates' Court

(lieta C-252/05) (¹)

(Atkritumi — Direktīva 75/442/EEK, 91/156/EEK un 91/271/EEK — No attīrīšanas iekārtu tīkla izplūstoši ūdeņi — Kvalificēšana — Direktīvas 75/442/EEK un 91/271/EEK piemērošanas jomas)

(2007/C 140/04)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Thames Water Utilities Ltd, Regina

Atbildētāja: South East London Division, Bromley Magistrates' Court

Piedaloties: Environment Agency

Priekšmets

Lēmums sniegt prejudiciālu nolēmumu — High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Padomes 1991. gada 21. maija Direktīvas 91/271/EEK par komunālo notekūdeņu attīrīšanu (OV L 135, 40. lpp.) un Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvas 75/442/EEK par atkritumiem (OV L 194, 39. lpp.), ko groza Padomes 1991. gada 18. marta Direktīva 91/156/EEK (OV L 78, 32. lpp.), interpretā-

cija — Atkritumu jēdziens — No notekūdeņu kanalizācijas tīklā radušās noplūdes izcēlusies emisija

Rezolutīvā daļa:

- 1) Notekūdeņi, kas izplūst no attīrīšanas iekārtu tīkla, ko lieto valsts notekūdeņu attīrīšanas uzņēmums, piemērojot Padomes 1991. gada 21. maija Direktīvu 91/271/EEK par komunālo notekūdeņu attīrīšanu un tās ieviešanai pieņemtos tiesību aktus, ir atkritumi Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvas 75/442/EEK par atkritumiem, ko groza Padomes 1991. gada 18. marta Direktīva 91/156/EEK, nozīmē.
- 2) Direktīva 91/271 nav uzskatāma par "citiem normatīviem aktiem" Direktīvas 75/442 2. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Iesniedzējtiesai saskaņā ar šajā spriedumā definētajiem kritērijiem ir jāpārbauda, vai valsts tiesību aktus var uzskatīt par "citiem normatīviem aktiem" minētā panta izpratnē. Tas tā ir tad, ja valsts tiesību aktos ir ietverti precīzi noteikumi par attiecīgo atkritumu apsaimniekošanu un ar tiem tiek nodrošināta tāda pati vides aizsardzība kā ar Direktīvu 75/442, ko groza Direktīva 91/156, it īpaši tās 4., 8. un 15. pantu.
- 3) Direktīvu 91/271 attiecībā uz notekūdeņu, kas izplūduši no attīrīšanas iekārtu tīkla, apsaimniekošanu nevar uzskatīt par lex specialis salīdzinājumā ar Direktīvu 75/442, ko groza Direktīva 91/156, un tādējādi to nevar piemērot saskaņā ar Direktīvas 75/442 2. panta 2. punktu.

(¹) OV C 205, 20.08.2005.

Tiesas (virspalāta) spriedums 2007. gada 3. maijā (Arbitragehof (Belģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Advocaaten voor de Wereld VZW/Leden van de Ministerraad

(lieta C-303/05) (¹)

(Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — LES 6. panta 2. punkts un 34. panta 2. punkta b) apakšpunkts — Pamatlēmums 2002/584/TI — Eiropas apcietināšanas orderis un nodošanas procedūras starp dalībvalstīm — Valstu tiesību aktu tuvināšana — Abpusējās sadarbības pārbaudes prasības atcelšana — Spēkā esamība)

(2007/C 140/05)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Arbitragehof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Advocaten voor de Wereld VZW*

Atbildētājs: *Leden van de Ministerraad*

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Arbitragehof* — Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV L 190, 1. lpp.) interpretācija — Saderīgums ar LES 34. panta 2. punkta b) apakšpunktu — Abpusējās sodāmības pārbaudes prasības atcelšana attiecībā uz lēmuma 2. panta 2. punktā uzskaitītajiem pārkāpumiem — Saderīgums ar LES 6. panta 2. punktu

Rezolutīvā daļa:

no uzdoto jautājumu pārbaudes neizriet neviens faktors, kas varētu ietekmēt Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm spēkā esamību.

⁽¹⁾ OV C 271, 29.10.2005.

Tiesas (ceturtā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā — SGL Carbon AG/Eiropas Kopienų Komisija

(lieta C-328/05 P) ⁽¹⁾

(Apelācija — Konkurence — Aizliegta vienošanās — Pamatnostādnes naudas soda apmēra noteikšanai — Paziņojums par sadarbību — *Non bis in idem* princips)

(2007/C 140/06)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *SGL Carbon AG* (pārstāvji — *M. Klusmann* un *F. Wiemer, Rechtsanwälte*)

Pretejā puse procesā: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — *F. Castillo de la Torre, M. Schneider, W. Mölls* un *H. Gading, pārstāvji*)

Priekšmets

Apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2005. gada 15. jūnija spriedumu *SGL Carbon/Komi-*

sija (apvienotās lietas T-71/03, T-74/03, T-87/03 un T-91/03), ar ko Pirmās instances tiesa daļēji noraidīja prasības pieteikumu atcelt Komisijas 2002. gada 17. decembra Lēmumu K(2002) 5083, galīgā redakcija, par EK līguma 81. panta piemērošanas procedūru — Vienošanās īpaša grafitā tirgū

Rezolutīvā daļa:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) *SGL Carbon AG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 281, 12.11.2005.

Tiesas (ceturtā palāta) spriedums 2007. gada 3. maijā (Oberster Gerichtshof (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Color Drack GmbH/Lexx International Vertriebs GmbH

(lieta C-386/05) ⁽¹⁾

(Jurisdikcija un spriedumu atzīšana un izpilde civillietās un komercietās — Regula (EK) Nr. 44/2001 — Īpašā jurisdikcija — 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta pirmais ievilkums — Prasības pamatā esošo saistību izpildes vietas tiesa — Preču pārdošana — Preces, kas piegādātas dažādās vienas dalībvalsts vietās)

(2007/C 140/07)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Oberster Gerichtshof (Austrija)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Color Drack GmbH*

Atbildētājs: *Lexx International Vertriebs GmbH*

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Oberster Gerichtshof* — Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV L 12, 1. lpp.) 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta pirmo ievilkuma interpretācija — Īpašā jurisdikcija — Vieta, kur saskaņā ar pirkuma-pārdevuma līgumu tika piegādātas preces — Vairākas piegādes vietas

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta pirmais ievilkums ir jāinterpretē tā, ka šī tiesību norma ir piemērojama gadījumā, ja ir vairākas piegādes vietas vienā dalībvalstī. Šādā gadījumā jurisdikcija izskatīt visus prasījumus, kas balstīti uz preču pirkuma-pārdevuma līgumu, ir tai tiesai, kuras jurisdikcijas teritorijā atrodas galvenā piegādes vieta, kas ir jānosaka pēc ekonomiskajiem kritērijiem. Ja nav noteicošu faktoru galvenās piegādes vietas noteikšanai, prasītājs var iesūdzēt atbildētāju piegādes vietas tiesā pēc savas izvēles.

(¹) OV C 10, 14.01.2006.

Tiesas (septītā palāta) spriedums 2007. gada 3. maijā — Eiropas Kopienu Komisija/Irija

(lieta C-391/06) (¹)

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2003/4/EK — Brīva piekļuve informācijai — Vides informācija — Netransponēšana noteiktajā termiņā)

(2007/C 140/08)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — D. Lawunmi un U. Wölker)

Atbildētāja: Īrija (pārstāvis — D. O'Hagan)

Priekšmets

Valsts pienākumu neizpilde — Tiesību aktu, kas nepieciešami, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīvu 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu (OV L 41, 26. lpp.), nepieņemšana noteiktajā termiņā

Rezolutīvā daļa:

1) noteiktajā termiņā nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, kas nepieciešami, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīvu 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu, Īrija nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

2) Īrija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 294, 02.12.2006.

Tiesas (septītā palāta) spriedums 2007. gada 10. maijā — Eiropas Kopienu Komisija/Belģijas Karaliste

(lieta C-407/06) (¹)

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2003/105/EK — Darba ņēmēju aizsardzība — Briesmas, ko rada smagi nelaimes gadījumi, kuri saistīti ar bīstamām vielām — Netransponēšana noteiktajā termiņā)

(2007/C 140/09)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — B. Schima un J. Hottiaux)

Atbildētāja: Belģijas Karaliste (pārstāvis — D. Haven)

Priekšmets

Valsts pienākumu neizpilde — Tiesību aktu, kas nepieciešami, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 16. decembra Direktīvu 2003/105/EK, ar ko groza Padomes Direktīvu 96/82/EK par tādu smagu nelaimes gadījumu briesmu pārzināšanu, kas saistīti ar bīstamām vielām (OV L 345, 97. lpp.), nepieņemšana noteiktajā termiņā

Rezolutīvā daļa:

1) noteiktajā termiņā nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, kas nepieciešami, lai transponētu Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 16. decembra Direktīvu 2003/105/EK, ar ko groza Padomes Direktīvu 96/82/EK par tādu smagu nelaimes gadījumu briesmu pārzināšanu, kas saistīti ar bīstamām vielām, Belģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

2) Belģijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 281, 18.11.2006.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Tribunal Dâmbovița (Rumānija) 2007. gada 24. janvāra rīkojumu — Ministerul Administrației și Internelor/Gheorghe Jipa

(lieta C-33/07)

(2007/C 140/10)

Tiesvedības valoda — rumāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Dâmbovița

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București (Iekšlietu un administratīvo lietu ministrija — Bukarestes pasu ģenerāldirektorāts)

Atbildētājs: Gheorghe Jipa

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai EKL 18. pants (konsolidētā versija, kas publicēta 2002. gada 24. decembra OV 2002, C 325) jāinterpretē tādā nozīmē, ka Rumānijā spēkā esošais tiesiskais regulējums (Likuma Nr. 248/2005 par Rumānijas pilsoņu brīvas pārvietošanās nosacījumiem ārvalstīs 38. un 39. pants) kavē personu brīvu pārvietošanos?
- 2) (a) Vai Likuma Nr. 248/2005 38. un 39. pants (valsts tiesiskais regulējums), kas kavē personu (kuri ir Rumānijas pilsoņi un tagad arī Eiropas Savienības pilsoņi) brīvu pārvietošanos uz citu valsti (šajā gadījumā uz Eiropas Savienības dalībvalsti), ir uzskatāms par šķērslī, ko aizliedz EKL 18. pants, personu tiesībām brīvi pārvietoties?
(b) Vai Eiropas Savienības dalībvalsts (šajā gadījumā Rumānija) var noteikt ierobežojumu savu pilsoņu tiesībām brīvi pārvietoties citas dalībvalsts teritorijā?
- 3) (a) Vai jēdziens “neatļauta uzturēšanās”, kas valsts tiesiskajā regulējumā ir minēts Valdības dekrētā Nr. 825/2005, ar kuru tiek apstiprināts Nolīgums starp Rumāniju, no vienas puses, un Beļģijas Karalisti, Luksemburgas Lielhercogisti un Nīderlandes Karalisti, no otras puses, par tādu personu atpakaļuzņemšanu, kuras valstī uzturas neatļauti (tiesību noteikums, balstoties uz kuru tika pieprasīta atbildētāja atpakaļuzņemšana, tā kā šī persona attiecīgajā valstī “uzturējās neatļauti”), iekļaujas “sabiedriskās kārtības” vai “valsts drošības” pamatojumā, ko paredz Direktīvas 2004/38/EEK 27. pants, un tādējādi attaisno ierobežojuma noteikšanu attiecībā uz šādas personas tiesībām brīvi pārvietoties?
(b) Gadījumā, ja atbilde uz iepriekš uzdoto jautājumu ir apstiprinoša, vai Eiropas Parlamenta un Padomes

2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK ⁽¹⁾ par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā 27. pants jāinterpretē tādā nozīmē, ka dalībvalstis var automātiskā veidā, nepārbaudot attiecīgās personas “rīcību”, noteikt ierobežojumus attiecībā uz personu brīvu pārvietošanos un uzturēšanos Kopienā, balstoties uz “sabiedrisko kārtību” vai “valsts drošību”

⁽¹⁾ OV L 158, 77. lpp.

Apelācija, ko 2007. gada 8. martā ierosinājusi Eiropas Kopienu Komisija par Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2006. gada 14. decembra spriedumu lietā T-237/02 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH/Eiropas Kopienu Komisija

(lieta C-139/07 P)

(2007/C 140/11)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — V. Kreuzschitz, P. Aalto)

Pārējie lietas dalībnieki: Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Schott Glas, Zviedrijas Karaliste, Somijas Republika

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2006. gada 14. decembra spriedumu ⁽¹⁾ lietā T-237/02 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH/Komisija tiklīdz, ciktāl ar to atzīst par spēkā neesošu Komisijas 2002. gada 28. maija lēmumu, ar ko atsaka piekļuvi dokumentiem, kuri saistīti ar Technische Glaswerke Ilmenau GmbH piešķirtā atbalsta izmeklēšanas procedūrām;
- piespriest Technische Glaswerke Ilmenau GmbH atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Pirmās instances tiesas 2006. gada 14. decembra spriedumu lietā T-237/02, ar ko atceļ Komisijas 2002. gada 28. maija lēmumu, ar kuru atsaka piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar Technische Glaswerke Ilmenau GmbH piešķirtā atbalsta izmeklēšanas procedūrām.

Saskaņā ar Pirmās instances tiesas un Tiesas pastāvīgo judikatūru valsts atbalsta izmeklēšanas procedūrās procesa dalībniekiem un tātad arī atbalsta saņēmējam nav tiesību iepazīties ar lietas materiāliem. Apstrīdētā sprieduma 87.-89. punktā izklāstītais Pirmās instances tiesas konstatējums, ka nepastāvēja īpaši apstākļi, kas ļautu skaidri uzskatīt, ka pieteikums par piekļuvi lietas materiāliem bija jāatsaka, līdz ar to ir juridiski nepareizs. Tieši otrādi, no judikatūras skaidri izriet, ka attiecīgajiem dokumentiem acīmredzami esot pilnībā piemērojams izņēmums no tiesībām par piekļuvi dokumentiem un ka tātad nebija jāveic katra dokumenta individuāla pārbaude.

Turklāt valsts atbalsta izmeklēšanas procedūra ir vērsta pret dalībvalsti, kas piešķir atbalstu, jo attiecīgajiem saņēmējiem nav tiesību saņemt valsts atbalstu. Līdz ar to attiecībā uz jautājumu par piekļuvi lietas materiāliem būtu jāpiemēro princips, ko pati Pirmās instances tiesa noteikusi attiecībā uz procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, proti, ka šādā procedūrā sabiedrībai nav tiesību piekļūt dokumentiem.

Turklāt apstrīdētā sprieduma rezultāts būtu absurds tādā ziņā, ka sabiedrībai, atsaucoties uz tiesību normu par pārskatāmību — Regulu Nr. 1049/2002 ⁽²⁾, būtu plašākas tiesības iepazīties ar lietas materiāliem nekā atbalsta saņēmējam, kuru attiecīga procedūra skar tieši un kuram — tāpēc, ka tas ir skarts tieši un individuāli EKL 230. panta ceturtais daļas nozīmē — turklāt būtu tiesības celt prasību par lēmumu, ar kuru pabeidz procedūru. Vēl grūtāk būtu izskaidrojams tas, ka rezultātā atbalsta saņēmēja pieteikums varētu tikt noraidīts, atsaucoties uz piemērojamu judikatūru, kaut arī saņēmēja vai kādas trešās neiesaistītas personas pieteikumu, kas balstīts uz regulu par pārskatāmību, nedrīkst noraidīt.

Ar savu trešo pamatu Komisija norāda, ka spriedumā tiek piešķirta atšķirīga nozīme vienam un tam pašam terminam, proti, terminam “dokuments”, kas ir lietots vienskaitlī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā un tās pašas regulas 6. pantā. Lai gan 4. panta 2. punktā šis termins nozīmē, ka, pieņemot attiecīgo lēmumu, katrs dokuments ir jāpārbauda individuāli, Pirmās instances tiesa interpretē 6. pantu tādējādi, ka var arī pieprasīt piekļuvi dokumentu grupai, kas dēvēta par administratīvās lietas materiāliem.

Savā ceturtajā pamatā Komisija norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 255. pantu, jo tās lēmums balstīts nevis uz tiesību normas tekstu, bet gan uz premisām, ko tā pati formulējusi neatkarīgi no normas teksta.

Visbeidzot, Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdaini konstatējusi, ka abas *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* piešķirtā atbalsta izmeklēšanas procedūras jau ir bijušas pabeigtas brīdī, kad tika pieņemts lēmums par pieteikumu attiecībā uz piekļuvi administratīvās lietas materiāliem un ka līdz ar to administrācijai nebija intereses slepenības saglabāšanā, kas ir kļūdainš secinājums cita starpā Pirmās instances tiesā notiekošās

tiesvedības dēļ. Turklāt šķiet, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini pamatojās uz principu, ka ar Regulu Nr. 1049/2001 tika padarīta par nepiemērojamu iepriekšējā judikatūra un procesuālo tiesību noteikumi valsts atbalsta kontroles jomā.

⁽¹⁾ OV C 331, 29. lpp.

⁽²⁾ OV L 145, 43. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Bundesverwaltungsgericht* 2007. gada 20. marta rīkojumu — *Arcor AF & Co. KG*/Vācijas Federatīvā Republika

(lieta C-152/07)

(2007/C 140/12)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Arcor AF & Co. KG*

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Persona, kas iestājusies lietā: *Deutsche Telekom AG*

Prejudiciālie jautājumi

Vai Komisijas 1990. gada 28. jūnija Direktīva 90/388/EEK par konkurenci telekomunikāciju pakalpojumu tirgos — Konkurences direktīva ⁽¹⁾ — un Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīva 97/33/EK par savstarpēju savienojumu telekomunikācijās attiecībā uz universālā pakalpojuma un savstarpējas savietojamības nodrošināšanu, piemērojot atvērtā tīkla nodrošināšanas (ATN) principus — Savstarpējo savienojumu direktīva ⁽²⁾ — ir jāsaprot tādējādi, ka valsts regulējošai iestādei nav tiesību 2003. gadā savienojumu tīkla, kas savstarpēji savienots ar publisko telekomunikāciju dalībnieku tīklu, operatoram noteikt pienākumu maksāt tirgū dominējošam dalībnieku tīkla operatoram, lai izlīdzinātu deficītu, kas dalībnieku tīkla operatoram rodas dalībnieku savienojuma nodrošināšanas dēļ?

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

Vai šāda pienākuma, kas atbilst valsts tiesību normai, pretruna Kopienu tiesībām, valsts tiesai ir jāņem vērā tiesvedībā par atļauju iesaistīt savienojumu tīkla operatoru?

⁽¹⁾ DO L 192, p. 10.

⁽²⁾ DO L 199, p. 32.

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

Vai šāda pienākuma, kas atbilst valsts tiesību normai, pretruna Kopienu tiesībām valsts tiesai ir jāņem vērā tiesvedībā par atļauju iesaistīt savienojumu tīkla operatoru?

⁽¹⁾ OV L 192, 10. lpp.

⁽²⁾ OV L 199, 32. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Bundesverwaltungsgericht* (Vācija) 2007. gada 20. marta rīkojumu — *Communication Services TELE2 GmbH*/Vācijas Federatīvā Republika

(lieta C-153/07)

(2007/C 140/13)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Communication Services TELE2 GmbH*

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Persona, kas iestājusies lietā: *Deutsche Telekom AG*

Prejudiciālie jautājumi

Vai Komisijas 1990. gada 28. jūnija Direktīva 90/388/EEK par konkurenci telekomunikāciju pakalpojumu tirgos — Konkurences direktīva ⁽¹⁾ — un Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīva 97/33/EK par savstarpēju savienojumu telekomunikācijās attiecībā uz universālā pakalpojuma un savstarpējas savietojamības nodrošināšanu, piemērojot atvērtā tīkla nodrošināšanas (ATN) principus — Savstarpējo savienojumu direktīva ⁽²⁾ — ir jāsaprot tādējādi, ka valsts regulējošai iestādei nav tiesību 2003. gadā savienojumu tīkla, kas savstarpēji savienots ar publisko telekomunikāciju dalībnieku tīklu, operatoram noteikt pienākumu maksāt tirgū dominējošam dalībnieku tīkla operatoram, lai izlīdzinātu deficītu, kas dalībnieku tīkla operatoram rodas dalībnieku savienojuma nodrošināšanas dēļ?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Bundesverwaltungsgericht* (Vācija) 2007. gada 20. marta rīkojumu — *Firma 01051 Telekom GmbH*/Vācijas Federatīvā Republika

(lieta C-154/07)

(2007/C 140/14)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Firma 01051 Telekom GmbH*

Atbildētājs: Vācijas Federatīvā Republika

Persona, kas iestājusies lietā: *Deutsche Telekom AG*

Prejudiciālie jautājumi

Vai Komisijas 1990. gada 28. jūnija Direktīva 90/388/EEK par konkurenci telekomunikāciju pakalpojumu tirgos — Konkurences direktīva ⁽¹⁾ — un Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīva 97/33/EK par savstarpēju savienojumu telekomunikācijās attiecībā uz universālā pakalpojuma un savstarpējas savietojamības nodrošināšanu, piemērojot atvērtā tīkla nodrošināšanas (ATN) principus — Savstarpējo savienojumu direktīva ⁽²⁾ — ir jāsaprot tādējādi, ka valsts regulējošai iestādei nav tiesību 2003. gadā savienojumu tīkla, kas savstarpēji savienots ar publisko telekomunikāciju dalībnieku tīklu, operatoram noteikt pienākumu maksāt tirgū dominējošam dalībnieku tīkla operatoram, lai izlīdzinātu deficītu, kas dalībnieku tīkla operatoram rodas dalībnieku savienojuma nodrošināšanas dēļ?

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

Vai šāda pienākuma, kas atbilst valsts tiesību normai, pretruna Kopienų tiesībām, valsts tiesai ir jāņem vērā tiesvedībā par atļauju iesaistīt savienojumu tīkla operatoru?

⁽¹⁾ OV L 192, 10. lpp.

⁽²⁾ OV L 199, 32. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Consiglio di Stato (Itālija) 2007. gada 21. marta rīkojumu — Salvatore Aiello u.c./Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico — scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

(lieta C-156/07)

(2007/C 140/15)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: Salvatore Aiello u.c.

Atbildētāji: Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico — scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Direktīvas 85/337 ⁽¹⁾ 2. pants tiktāl, ciktāl tajā noteikts, ka uz projektiem, kuriem var būt būtiska ekoloģiska ietekme, ir jāattiecinā ietekmes uz vidi novērtējums, un ka šie projekti ir noteikti 4. pantā, jāinterpretē tādā nozīmē:

— ka uz jebkuru projektu, kuram ir būtiska ekoloģiska ietekme, ir jāattiecinā ietekmes uz vidi novērtējums, pat ja tas nav minēts Direktīvas I un II pielikumā;

— vai, pretēji, ietekmes uz vidi novērtējums ir attiecināms tikai uz tiem projektiem, kas ir minēti Direktīvas I un II pielikumā?

2) Vai Direktīvas 85/337 4. pants tiktāl, ciktāl tas piešķir dalībvalstīm iespēju attiecībā uz II pielikumā minētajiem projektiem noteikt ietekmes uz vidi novērtējumu, balstoties uz vērtējumu, ko veic katrā gadījumā atsevišķi, vai arī balstoties uz iepriekš noteiktiem kritērijiem, kā arī ņemot vērā III pielikumā minētos kritērijus, uzliek dalībvalstīm īpašu pienākumu vai arī tikai iesaka tām ņemt vērā visus kritērijus, kuri minēti III pielikumā?

3) Vai Itālijas likumdevējs 1996. gada 12. aprīļa Prezidenta dekrēta 1. pantā ir atbilstoši transponējis Direktīvas 85/337 4. pantu un tās III pielikumu, ja tajā nav paredzēts kritērijs par ietekmes uz vidi novērtējuma attiecināšanu uz projektiem, kas minēti II pielikumā, ja projekts ir saistīts ar citiem projektiem, kā tas paredzēts III pielikumā?

⁽¹⁾ OV L 175, 40. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 23. martā — Eiropas Kopienų Komisija/Austrijas Republika

(lieta C-161/07)

(2007/C 140/16)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — E. Traversa un G. Braun, pārstāji)

Atbildētāja: Austrijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka Austrijas Republika ir pārkāpusi EKL 43. pantu, jo, lai komercreģistrā reģistrētu sabiedrības, pamatojoties uz Eiropas Savienības jauno dalībvalstu, izņemot Maltu un Kipru, pilsoņu pieteikumu, šim nolūkam pieprasa pašnodarbinātas personas statusa atzīšanu nodarbinātības dienestā vai atbrīvojuma apliecinājuma uzrādīšanu, un šajā sakarā personālsabiedrības biedru, kā arī sabiedrības ar ierobežotu atbildību mazākuma akcionāru, kas sabiedrībai sniedz darba pakalpojumus, ko parasti sniedz darba tiesisko attiecību ietvaros, pašnodarbinātas personas statusa atzīšanas procedūras laikā, kas nav ilgāks par trim mēnešiem, nav atļautu pašnodarbinātas personas darbību;

— piespriest Austrijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

EKL 43. panta pirmā daļa ikvienam dalībvalsts pilsonim garantē tiesības veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, lai tajā uzsāktu vai izvērstu darbības kā pašnodarbinātām personām, kā arī citā dalībvalstī dibināt sabiedrības un vadīt uzņēmumus. Kā EKL 12. pantā noteiktā vispārējā diskriminācijas aizlieguma principa izteikums EKL 43. pants aizliedz diskrimināciju pilsonības dēļ pašnodarbinātības jomā. Prasība par vienlīdzīgu attieksmi salīdzinājumā ar valsts pilsoņiem ir noteikta EKL 43. panta otrajā daļā. Saskaņā ar šo noteikumu brīvība veikt uzņēmējdarbību ietver tiesības sākt un izvērst jebkāda veida darbības kā pašnodarbinātām personām, kā arī dibināt un vadīt uzņēmumus, jo īpaši sabiedrības citas dalībvalsts teritorijā ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādus saviem pilsoņiem paredz tās valsts tiesību akti, kurā notiek šī uzņēmējdarbība.

Lai reģistrētu saskaņā ar Austrijas tiesībām dibinātu sabiedrību, pamatojoties uz kādas Eiropas Savienības dalībvalsts, kas pievienojusies 2004. gada 1. maijā, izņemot Maltu un Kipru, pilsoņa pieteikumu, komercreģistra tiesas Austrijā pieprasīja viņa pašnodarbinātas personas statusa apliecinājumu. Atšķirība starp pašnodarbinātām personām un darbiniekiem tiek noteikta, ņemot vērā "darbības patieso ekonomisko saturu". Saskaņā ar Austrijas tiesībām īpaši personālsabiedrības biedri, kā arī sabiedrības ar ierobežotu atbildību biedri, kuriem pieder mazāk nekā 25 % daļu un kuri sniedz tādus darba pakalpojumus, ko parasti sniedz darba tiesisko attiecību ietveros, tiek uzskatīti par darbiniekiem, kas nav pašnodarbinātas personas. Šāds pieņēmums ir spēkā tik ilgi, kamēr nodarbinātības dienesta reģionālā iestāde, pamatojoties uz biedra iesniegumu, atzīst, ka viņam ir būtiska ietekme uzņēmuma vadībā. Pieteikuma iesniedzējam pašam ir jāiesniedz pierādījumi par pašnodarbinātas personas statusu. Līdz pašnodarbinātas personas statusa atzīšanai ar lēmumu, taču ne ilgāk kā trīs mēnešus, attiecīgās personas nevar veikt savu darbību.

Šāds noteikums nav saderīgs ar EKL 43. pantā paredzēto brīvību veikt uzņēmējdarbību. Tas ierobežo pašnodarbinātu personu no astoņām dalībvalstīm brīvību veikt uzņēmējdarbību Austrijā, jo tas viņiem ievērojami apgrūtina sabiedrības dibināšanu, kam turklāt nav nekāda attaisnojuma. Pat gadījumā, ja attiecīgajam noteikumam ir ierobežota piemērošanas joma, tas nezaudē diskriminējošo raksturu. Pat ja attiecīgo astoņu dalībvalstu pilsoņiem nav vienmēr un bez izņēmumiem jāiesniedz pieteikums, izšķirošs ir apstāklis, ka Austrijas un pārējo dalībvalstu pilsoņiem šāds pieteikums *nekad* nav jāiesniedz. Turklāt pārejas noteikumi pievienošanās līgumos paredz ierobežojums tikai un vienīgi attiecībā uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos. Attiecībā uz brīvību veikt uzņēmējdarbību nav šādas ierobežojumu noteikšanas iespējas. Tas, ka attiecīgais noteikums, ņemot vērā tā *ratio legis*, paredz novērst pārejas noteikumu par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos apiešanu un tā mērķis nav ierobežot brīvību veikt uzņēmējdarbību, nemaina faktu, ka minētais noteikums iznācumā ierobežo brīvību veikt uzņēmējdarbību.

Saskaņā ar EKL 46. pantu brīvību veikt uzņēmējdarbību var vienīgi ierobežot, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai veselības aizsardzības apsvērumiem, kā arī primā-

riem vispārējo interešu iemesliem, ja runa nav par skaidri diskriminējošiem pasākumiem. Šādam pamatbrīvību ierobežojumiem jebkurā gadījumā jābūt piemērotiem izvirzītā mērķa sasniegšanai un tie nedrīkst pārsniegt to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai. Attiecīgais Austrijas noteikums neatbilst minētajām attaisnojuma prasībām.

Nekas neliecina, ka attiecīgo astoņu dalībvalstu pilsoņi apies pārejas noteikumus, par ko baidījās Austrijas valdībā, tādā apmērā, ka patiesi tiktu apdraudēta Austrijas darba tirgus darbība. Turklāt divi kritēriji, kas tiek izmantoti, lai novērtētu nodarbinātības veidu — darba veids un ietekme uzņēmuma vadībā — nav piemēroti, lai nošķirtu darbinieka darbu un pašnodarbinātas personas darbību. Runājot par ierobežojuma nepieciešamību, no Austrijas valdības apsvērumiem skaidri neizriet, kādēļ vēlāku pārbaudi pēc sabiedrības reģistrācijas nevar uzskatīt par mazāk traucējošu līdzekli izvirzītā mērķa sasniegšanai.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Corte suprema di cassazione (Itālija) 2007. gada 26. martā rīkojumu — Amplificin Srl, Amplifin SpA/Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(lieta C-162/07)

(2007/C 140/17)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Corte suprema di cassazione

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: Amplificin Srl, Amplifin SpA

Atbildētāji: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 1977. gada 17. maija Direktīvas 77/388/EEK (¹) 4. panta 4. punkta pēdējā daļa jāinterpretē tādā nozīmē, ka tā nav pietiekoši precīza tiesību norma un tādējādi tā atļauj dalībvalstīm attiecināt tajā paredzēto PVN tiesību regulējumu, ierobežojot to uz īpašām situācijām ar ekonomiskām, finansiālām vai juridiskām saitēm starp dažādiem subjektiem, vai arī šī tiesību norma ir pietiekoši precīza un līdz ar to, tiklīdz dalībvalstis nolemj pieņemt šo PVN regulējumu, tai ir jāpieņem to uz visiem gadījumiem, kuros pastāv šajā tiesību normā uzskaitītās saites?

2) Neskatoties uz atbildi uz pirmo jautājumu, vai laika ierobežojuma — tādā nozīmē, ka saitei bija jāpastāv nozīmīgu laika periodu — noteikšana kā priekšnosacījums, lai piemērotu attiecīgo regulējumu, nedodot attiecīgajiem subjektiem iespēju pierādīt, ka pastāv pamatots ekonomisks iemesls izveidot šo saiti, ir nesamērīgs ar direktīvas mērķiem un vajadzību nodrošināt saderību ar principu pret ļaunprātīgu tiesību izmantošanu? Vai arī šādu valsts tiesību regulējumu jebkurā gadījumā var uzskatīt par pretēju PVN neitralitātes principam?

(¹) OV L 145, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Verwaltungsgericht des Saarlandes* (Vācija) 2007. gada 30. marta rīkojumu — *Apothekerkammer des Saarlandes*, *Marion Schneider*, *Michael Holzapfel*, *Dr. Fritz Trennheuser* un *Deutscher Apothekerverband e.V./Saarland*, *Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales*, persona, kas iestājusies lietā: *DocMorris N.V.*

(lieta C-171/07)

(2007/C 140/18)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgericht des Saarlandes

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: *Apothekerkammer des Saarlandes*, *Marion Schneider*, *Michael Holzapfel*, *Dr. Fritz Trennheuser* un *Deutscher Apothekerverband e.V.*

Atbildētāji: *Saarland*, *Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales*

Persona, kas iestājusies lietā: *DocMorris N.V.*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai tiesību normas kapitāla sabiedrībām par brīvību veikt uzņēmējdarbību (EKL 43. un 48. pants) ir interpretējamas tādejādi, ka tās liedz piemērot aptiekām svešu lietu pārziņas aizliegumu, kā to paredz *Gesetz über Apothekenwesen* [Farmācijas likuma] (turpmāk tekstā — “ApoG”) 2. panta 1. punkta 1. līdz 4. un 7. apakšpunkts, 7. panta 1. teikums un 8. panta 1. teikums tā 1980. gada 15. oktobra redakcijā (BGBl.

I, 1993. lpp.), kas pēdējo rēzi grozīts ar 2006. gada 31. oktobra Noteikumu 34. pantu (BGBl. I, 2407. lpp.)?

2) Gadījumā, ja uz iepriekšējo jautājumu tiktu atbildēts apstiprinoši:

Vai valsts iestādei, pamatojoties uz Kopienų tiesībām, īpaši ņemot vērā EKL 10. pantu un Kopienų tiesību lietderīgas iedarbības principu, ir tiesības un pienākums nepiemērot valsts tiesību normas, kas, kā tā uzskata, nav saderīgas ar Kopienų tiesībām, arī tādā gadījumā, ja runa nav par acīmredzamu Kopienų tiesību pārkāpumu un Eiropas Kopienų Tiesa nav konstatējusi konkrēto tiesību normu nesaderību ar Kopienų tiesībām?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Verwaltungsgericht des Saarlandes* (Vācija) 2007. gada 30. marta rīkojumu — *Farmaceite Helga Neumann-Seiwert/Saarland* un *Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales*, persona, kas iestājusies lietā: *DocMorris N.V.*

(lieta C-172/07)

(2007/C 140/19)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgericht des Saarlandes

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Farmaceite Helga Neumann-Seiwert*

Atbildētāji: *Saarland*, *Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales*

Persona, kas iestājusies lietā: *DocMorris N.V.*

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai tiesību normas kapitāla sabiedrībām par brīvību veikt uzņēmējdarbību (EKL 43., 48. pants) ir interpretējamas tādejādi, ka tās liedz piemērot aptiekām svešu lietu pārziņas aizliegumu, kā to paredz *Gesetz über Apothekenwesen* [Farmācijas likuma] (turpmāk tekstā — “ApoG”) 2. panta 1. punkta 1.–4. un 7. apakšpunkts, 7. panta 1. teikums un 8. panta 1. teikums tā 1980. gada 15. oktobra redakcijā (BGBl. I, 1993. lpp.), kas pēdējo rēzi grozīts ar 2006. gada 31. oktobra rīkojuma 34. pantu (BGBl. I, 2407. lpp.)?

2. Gadījumā, ja uz iepriekšējo jautājumu tiktu atbildēts apstiprināši:

Vai valsts iestādei, pamatojoties uz Kopienu tiesībām, īpaši ņemot vērā EKL 10. pantu un Kopienu tiesību lietderīgas iedarbības principu, ir tiesības un pienākums nepiemērot valsts tiesību normas, kas, kā tā uzskata, nav saderīgas ar Kopienu tiesībām, arī tādā gadījumā, ja runa nav par acīmredzamu Kopienu tiesību pārkāpumu un Eiropas Kopienu Tiesa nav konstatējusi konkrēto tiesību normu nesaderību ar Kopienu tiesībām?

Prasība, kas celta 2007. gada 30. martā — Eiropas Kopienu Komisija/Itālijas Republika

(lieta C-174/07)

(2007/C 140/20)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — E. Traversa un M. Afonso, pārstāvji)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka ar 2003. gada 24. decembra Likuma Nr. 350 (2004. gada Finanšu likums) 2(44) pantu attiecinot uz 2002. gadu nodokļu amnestiju, kas paredzēta 2002. gada 27. decembra Likuma Nr. 289 (2003. gada Finanšu likums) 8. un 9. pantā, un tieši un vispārējā veidā paredzot, ka 2002. taksācijas gadā veiktais ar nodokli apliekamo darbību novērtējums ir atceļams, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 2. panta 1. punkta a), c) un d) apakšpunkts un XI sadaļas 193.–273. pants Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvā 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu⁽¹⁾, kas no 2007. gada 1. janvāra atceļ un aizstāja 2. un 22. pantu Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze⁽²⁾;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Komisija norāda, ka Kopienu likumdevējs ir uzlicis dalībvalstīm divējādu pienākumu, kas ietver ne tikai visu normatīvo aktu pieņemšanu, kas saskaņā ar valsts tiesībām ir nepieciešami, lai ieviestu Sesto PVN direktīvu, bet arī visu administratīvo aktu pieņemšanu, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka ar nodokli apliekamās personas, kurām ir jāmaksā PVN, izpilda pienākumus, kas izriet no Sestās direktīvas, galvenokārt pienākumu samaksāt nodokli, veicot ar nodokli apliekamus darījumus noteiktā laika posmā. Nebūtu nekādas jēgas tam, ja Kopienu likumdevējs būtu paredzējis PVN saskaņošanu, nedz arī būtu bijusi praktiska jēga tam, ja valsts nodokļu iestādēm nebūtu bijis jāievieš novērtējuma un uzraudzības sistēma, ar mērķi nodrošināt “vienādu nodokļu iekasēšanu visās dalībvalstīs”, kā norādīts Sestās direktīvas preambulas četrpadsmitajā apsvērumā.

2. Ar Itālijas Likuma Nr. 289/2002 8. un 9. pantu ieviestie noteikumi ievērojami pārsniedza tās administratīvās rīcības brīvības robežas, ko dalībvalstīm piešķīris Kopienu likumdevējs. Faktiski tā vietā, lai izmantotu šo rīcības brīvību efektīvākas fiskālās uzraudzības sasniegšanai, Itālijas valsts ar iepriekš minēto likumu vispārējā, nediskriminējošā un preventīvā veidā atceļ visus PVN novērtējuma un pārbaudes veidus, un tādējādi tieši pārkāpj Sestās direktīvas 22. panta prasības un līdz ar to — vispārējo 22. pantā noteikto pienākumu piemērot visiem ar nodokli apliekamajiem darījumiem PVN. Itālijas likumdevējs ir sniedzis visām ar nodokli apliekamām personām, kurām ir jāmaksā PVN, un atbilstoši savai fiskālajai kompetencei iespēju pilnībā apiet visus fiskālās kontroles veidus attiecībā uz vairākiem taksācijas gadiem. Ar nodokli apliekama persona var saņemt šādu ievērojamu priekšrocību, samaksājot summu, kas aprēķināta atbilstoši standarta metodei, kurai vairāk nav nekāda sakara ar PVN apmēru, kas būtu jāmaksā par preču vai pakalpojumu piegādes izdevumiem, ko attiecīgajā taksācijas gadā ir veikusi ar nodokli apliekama persona.

3. Īpaši raksturīgs piemērs saistībā ar šo radikālo “atdalīšanu” starp nodokļu maksāšanas pienākumu, kas tiek aprēķināts kā tāds, kas ir maksājams atbilstoši parastajiem PVN noteikumiem, un “apmēru”, kas ir maksājams, lai kvalificētos “kapsētas amnestijai”, ir tādas personas gadījums, kas nav pārskaitījusi vispār nekādu nodokļa pārpalikumu. Ar nodokli apliekamā persona var izpildīt savas saistības par katru taksācijas gadu, samaksājot 1 500 euro fiziskas personas gadījumā un 3 000 euro — sabiedrības gadījumā. Vēl viens piemērs pilnīgai saiknes neesamībai ar veikto (bet nedeklarēto) darījumu novērtējuma pamatu ir atrodams noteikumos, kas reglamentē “kapsētas” amnestiju, ko var iegūt, iesniedzot papildu paziņojumu. Summa, kas jāmaksā tādām nodokļu maksātājam, kurš vēlas izmantot amnestiju, tiek aprēķināta kā procentuālais īpatsvars (2 %), kas ir piemērojams PVN, kas būtu jāmaksā attiecībā uz preču vai pakalpojumu piegādi, kas tiek veikta katrā taksācijas gadā (vai PVN, kas nepareizi atskaitīts attiecībā uz iegādēm šajā pašā taksācijas gadā).

4. Šāda vispārēja un preventīva atteikšanās no visiem PVN pārbaudes veidiem var būtiski izkropļot kopējās PVN sistēmas pienācīgu darbību. It īpaši tas apdraudētu nodokļu neitralitātes principu, kas liedz piemērot atšķirīgu pieeju PVN jomā attiecībā pret tiem saimnieciskās darbības subjektiem, kas veic vienus un tos pašus darījumus. Jebkāds izņēmums no noteikuma, ka PVN ir jāpiemēro un jāiekasē efektīvi, no vienas puses, novestu pie tā, ka tiktu nodarīts būtisks kaitējums gan Itālijas uzņēmumiem, gan citu dalībvalstu uzņēmumiem, uz kuriem attiecas parastie pievienotās vērtības nodokļa noteikumi un, no otras puses, būtiski apdraudētu "godīgas konkurences" principu kopējā tirgū, kas ietverts Sestās direktīvas preambulas ceturtajā apsvērumā.

⁽¹⁾ OV L 347, 13.06.1977., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 145, 11.12.2006., 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Consiglio di Stato* (Itālija) 2007. gada 4. aprīļa rīkojumu — *SAVA e C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA/Mostra d'Oltremare SpA u c.*

(lieta C-194/07)

(2007/C 140/21)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: *SAVA e C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA*

Atbildētāji: *Mostra d'Oltremare SpA u c.*

Prejudiciālie jautājumi

Vai 1. pants Padomes 1989. gada 21. decembra Direktīvā 89/665/EEK ⁽¹⁾ par to normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu, kuri attiecas uz [izskatīšanas] procedūru piemērošanu, piešķirot publisko piegādes un būvdarbu līgumu slēgšanas tiesības, ko groza Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīva 92/50/EEK ⁽²⁾ par procedūru koordinēšanu publisko pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai, šajā sakarā ir jāinterpretē

tādā nozīmē, ka tas liedz to, ka saskaņā ar valsts tiesībām tāda konsorcijs dalībnieki, kam nav juridiskas personas statusa un kas piedalījušies publisko iepirkumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā, bet kuram minētais līgums nav piešķirts, var individuāli apstrīdēt lēmumu par līguma piešķiršanu?

⁽¹⁾ OV L 395, 33. lpp.

⁽²⁾ OV L 209, 1. lpp.

Apelācija, ko 2007. gada 16. aprīlī ierosinājusi *C.A.S. SpA* par Pirmās instances tiesas 2007. gada 6. februāra spriedumu lietā T-23/03 *C.A.S. SpA/Eiropas Kopienu Komisija*

(lieta C-204/07 P)

(2007/C 140/22)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *C.A.S. SpA* (pārstāvis — *D. Ehle, Rechtsanwalt*)

Cita lietas dalībniece: Eiropas Kopienu Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2007. gada 6. februāra spriedumu lietā T-23/03 ⁽¹⁾;
- apmierināt Pirmās instances tiesā iesniegtos prasījumus, vai atkārtoti nosūtīt lietu Pirmās instances tiesai izskatīšanai pēc būtības;
- apmierināt pieprasījumus par procesa organizatorisko pasākumu veikšanu, kurus prasītāja iesniedza 2003. gada 28. janvārī, 2003. gada 4. augustā un 2003. gada 11. augustā;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā pirmajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja savu apelācijas sūdzību pamato ar sekojošiem deviņiem pamatiem, uz kuriem balstoties tā attiecīgo spriedumu uzskata par kļūdainu.

Pirmais apelācijas sūdzības pamats attiecas uz Pirmās instances tiesas atzīto Turcijas iestāžu ekskluzīvo kompetenci izlemt, vai tās izsniegtās un importa procedūrā iesniegtās ATR 1 preču pārvadājuma apliecības ir "īstas" vai "viltotas", respektīvi, "pareizas" vai "nepareizas". Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka gadījumos, kad pastāv pietiekošas un pārliecinošas objektīvas pazīmes, ka eksportētājais valsts atbildīgās muitas iestādes ir iesaistītas nelikumībās, kas saistītas ar preču pārvadājuma apliecību sagatavošanu (formu izsniegšanu, apzīmogošanu un parakstu), kā arī preču eksportēšanu, pamatojoties uz šīm apliecībām, eksportētājais valsts muitas iestāžu ekskluzīvā kompetence beidz pastāvēt. Vēlāk Turcijas iestāžu sniegtos paskaidrojumus par preču pārvadājuma apliecībām nevarēja uztvert kā ticamus un vienīgi noteicošus.

Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē apstrīdētajā spriedumā izteikto viedokli par tiesību uz piekļuvi dokumentiem un prasītājas tiesību uz aizstāvību apjomu. Tiesības uz piekļuvi dokumentiem nevar attiekties tikai uz dokumentiem, ar kuriem Komisija, saskaņā ar tās iekšējo lēmumu un apgalvoto, ir pamatojusi apstrīdēto lēmumu. Tiesības uz piekļuvi dokumentiem tāpat attiecas uz visiem slepeniem un publiskiem dokumentiem, kuriem varētu būt nozīme attiecībā uz faktu izvērtēšanu apelācijas sūdzības iesniedzējas faktiskajos un tiesiskajos apsvērumos.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas trešais pamats pamatots ar to, ka Pirmās instances tiesa pilnībā uzlika prasītājam pierādīšanas pienākumu attiecībā uz tiem faktiskajiem apstākļiem, kas veido "īpašos apstākļus" Muitas kodeksa 239. panta un Muitas kodeksa īstenošanas noteikumu 905. panta nozīmē. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka noteiktos gadījumos pierādīšanas pienākums mainās vai vismaz pierādīšanas pienākums ir atvieglots. Apelācijas sūdzības iesniedzējai nekādā gadījumā nav jāpierāda trešajās valstīs (piem., Turcijā) noteikti viņas izmantoti apstākļi, kurus vislabāk šo iestāžu iespēju robežās varētu un vajadzētu iegūt Komisijai/Eiropas Birojam krāpšanas apkarošanai (OLAF). Tas pats attiecas uz apstākļiem, kuri ir Eiropas Komisijas darbības un ietekmes sfērā.

Kā ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja min to, ka arī ievērojot spriedumā apelācijas sūdzības iesniedzējai uzlikto pilno pierādīšanas pienākumu, Pirmās instances tiesa nepamatoti atstāja bez ievērības prasītājas lūgto procesa organizatorisko pasākumu noteikšanu, it sevišķi veikt pieprasīto pierādījumu savākšanu. Tā vietā pierādījumu iesniegšanas piedāvājumi tika noraidīti kā nebūtiski.

Kā piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda to, ka Pirmās instances tiesa tiesiski nepareizi interpretēja un kvalificēja visus prasītājas iesniegtos dokumentus, kā arī minētos apstākļus un pazīmes, kuri norādīja uz Turcijas iestāžu līdzdalību (šķietamā) "viltotā" (būtībā "nepareizā") preču pārvadāšanas apliecības ATR 1 izsniegšanā. Tā rezultātā tā nonāca pie tiesiski nepareiziem secinājumiem. Vienlaikus Pirmās instances tiesa

pilnīgi bez ievērības atstāja būtiskus apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītus apstākļus.

Kā sesto apelācijas sūdzības pamatu tā norāda to, ka Pirmās instances tiesa kā nepareizu nekvalificēja Komisijas rīcību, kad Komisija nesazinājās ar Muitas komiteju/Asociācijas padomi.

Septītais apelācijas sūdzības pamats ir tas, ka Pirmās instances tiesa neatzina prasītājas likumīgās intereses daļējā apstrīdēto Komisijas lēmumu attiecībā uz noteiktu preču pārvadāšanas apliecību ATR 1 atcelšanā.

Astotajā pamatā tiek apstrīdēts, ka Pirmās instances tiesa pieļāva tiesisku kļūdu, nelīdzsvarojot taisnīguma apsvērumus un risku konkrētajā lietā. Pirmās instances tiesa tādēļ neatzina, ka pat pieņemot, ka bija viltotas preču pārvadāšanas apliecības ATR 1, ņemot vērā Turcijas iestāžu un Komisijas rupjo vainojamo rīcību, bija netaisnīgi, ievērojot attiecības starp uzņēmējiem un pārvaldes iestādēm, likt prasītājai kā uzņēmējai segt zaudējumus, kuri pie pareizas notikumu gaitas nebūtu radušies.

Devītajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē, ka apstrīdētajā spriedumā, piemērojot Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, pamatojoties uz izvirzītajiem un konstatētajiem apstākļiem, tika noliegta Turcijas muitas iestāžu aktīva līdzdalība attiecīgo 32 ATR 1 apliecību izsniegšanā un izmantošanā.

(¹) OV C 82, 30. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Hof van beroep te Gent (Beļģija) 2007. gada 19. aprīļa rīkojumu — kriminālprocess pret Lodewijk Gysbrechts en Santurel Inter BVBA

(lieta C-205/07)

(2007/C 140/23)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hof van beroep te Gent

Lietas dalībiece pamata procesā

Lodewijk Gysbrechts en Santurel Inter BVBA

Prejudiciālais jautājums

Vai Beļģijas 1991. gada 14. jūlija *Wet betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument* ir uzskatāms par pasākumu ar kvantitatīviem ierobežojumiem līdzvērtīgu iedarbību Eiropas Kopienų Dībināšanas līguma 28. līdz 30. panta izpratnē, ja šī valsts likuma 80. panta 3. punkts paredz aizliegumu, kas nosaka, ka obligāti noteiktā atteikuma termiņa laikā nedrīkst pieprasīt no patērētāja iemaksu pirms preču piegādes vai pilnu samaksu, kā rezultātā faktiskā 1991. gada 14. jūlija *Wet betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument* ietekme uz preču noietu pašu valstī, salīdzinot ar tirdzniecību, kas tiek īstenota ar citas dalībvalsts pilsoni, nav tāda pati, un vai tādejādi rodas faktiskais Eiropas Kopienų Dībināšanas līguma 23. pantā garantētās brīvās preču aprites ierobežojums?

Prasība, kas celta 2007. gada 19. aprīlī — Eiropas Kopienų Komisija/Spānijas Karaliste

(lieta C-207/07)

(2007/C 140/24)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — H. Støvlbæk un R. Vidal Puig)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka ar vienīgā panta 2. punkta 1. apakšpunktu [2006. gada] 24. februāra Karaļa dekrētā-likumā, ar kuru grozīts četrpadsmitais Valsts enerģētikas komisijas pienākums, kas paredzēts [1998. gada] 7. oktobra Likuma 34/1998 par ogļūdeņraža nozari vienpadsmitā papildnoteikuma trešās daļas 1. punktā, nolūkā Valsts enerģētikas komisijas iepriekšējās atļaujas saņemšanas procedūrai pakļaut noteiktas līdzdalības iegūšanu uzņēmumos, kas enerģētikas nozarē veic noteiktas reglamentētas darbības, kā arī tādu aktīvu iegūšanu, kas vajadzīgi šādu darbību veikšanai, Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EK līguma 56. un 43. pants;
- piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Spānijas tiesību norma, kas ir šīs prasības priekšmets, Valsts enerģētikas komisijas ("VEK") iepriekšējās atļaujas saņemšanas procedūrai pakļauj šādas darbības:

- tādas līdzdalības iegūšana, kas pārsniedz 10 % no [sabiedrības] kapitāla, vai jebkādas citas līdzdalības iegūšana, kas ļauj īstenot būtisku ietekmi [sabiedrībā], ko veic jebkurš [tiesību] subjekts sabiedrībā, kas pati vai ar citu tai pašai grupai piederošu sabiedrību starpniecību veic noteiktas darbības enerģētikas nozarē;

- tādu aktīvu iegūšana, kas vajadzīgi šādu darbību veikšanai.

2. Komisija uzskata, ka apstrīdētā tiesību norma nav saderīga ar EK līguma 56. pantu tādēļ, ka:

- līdzdalības iegūšana sabiedrībās, kas enerģētikas nozarē veic noteiktas darbības, vai tādu aktīvu iegūšana, kas vajadzīgi šo darbību veikšanai, ir "kapitāla aprīte" EKL 56. panta izpratnē;

- pienākums saņemt iepriekšēju atļauju no VEK ir kapitāla brīvas aprītes "ierobežojums", ko principā aizliedz EKL 56. pants; un

- minētais ierobežojums nav pamatots saskaņā ar Līgumu.

3. Konkrēti Komisija uzskata, ka apstrīdēto normu nepamato mērķis nodrošināt energoapgādes drošību tāpēc, ka:

- apstrīdētais pasākums nav adekvāts pasākums, lai nodrošinātu energoapgādes drošību, jo šim nolūkam ir citi piemērotāki līdzekļi;

- katrā ziņā apstrīdētais pasākums ir nesamērīgs, jo iepriekšēja atļauja neaprobežojas ar noteiktām specifiskām darbībām sabiedrības pārvaldē vai saistībā ar aktīviem;

- VEK tiesības atļauju nepiešķirt vai pakļaut zināmiem nosacījumiem nav pakļautas objektīviem un pietiekami precīziem kritērijiem, kurus var efektīvi kontrolēt tiesa.

Komisija uzskata, ka apstrīdētā tiesību norma ierobežo arī tiesības veikt uzņēmējdarbību, tādejādi pārkāpjot EKL 43. pantu; šo ierobežojumu, ņemot vērā iepriekš saistībā ar EKL 56. pantu minētos iemeslus, tāpat nepamato mērķis nodrošināt energoapgādes drošību.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Supreme Court (Īrija) 2007. gada 20. aprīļa rīkojumu — The Competition Authority/Beef Industry Development Society Ltd, Barry Brothers (Carrigmore) Meats Ltd

(lieta C-209/07)

(2007/C 140/25)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

Supreme Court

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *The Competition Authority*

Atbildētāji: *Beef Industry Development Society Ltd, Barry Brothers (Carrigmore) Meats Ltd*

Prejudiciālie jautājumi

Jā tiesa uzskata, ka ir pietiekoši pierādīts, ka:

- a) nozarē pastāv pārprodukcija liellopu gaļas pārstrādes jomā, kurš maksimālā apgrozījuma brīdī ir apmēram 32 %;
- b) šī pārprodukcija ne pārāk tālā nākotnē radīs ļoti nopietnas sekas nozares rentabilitātei visā tās kopumā;
- c) kamēr, kā minēts, pārmērīgā pieprasījuma sekas vēl nav ievērojami jūtamas, neatkarīgi konsultanti ir norādījuši, ka tuvākajā laikā pārprodukciju nevarēs likvidēt ar parastu tirgus pasākumu palīdzību, bet laika gaitā pārprodukcija novedīs pie ļoti ievērojamiem zaudējumiem un galu galā pie tā, ka pārstrādātāji un rūpnīcas pametīs nozari;
- d) liellopu gaļas pārstrādātāji, kas pārstāv apmēram 93 % no liellopu gaļas piegādes tirgus šajā nozarē, ir vienojušies veikt pasākumus, lai ierobežotu pārprodukciju un vēlas maksāt nodevu, lai finansētu maksājumus tiem pārstrādātājiem, kas vēlas izbeigt ražošanu, un

ka minētie pārstrādātāji, kas ietver desmit uzņēmumus, izveido juridisku personu (Apvienību) ar mērķi īstenot pasākumus, kuriem ir sekojošas pazīmes:

1. rūpnīcas (sauktas par “darbības izbeidzējiem”), kas nokauj un pārstrādā 420 000 dzīvnieku gadā, kas pārstāv apmēram 25 % no aktīvās jaudas, noslēgs līgumu ar atlikušajiem uzņēmumiem (saukti “palicēji”) par nozares atstāšanu un sekojošo nosacījumu ievērošanu;
2. palicēji parakstīs divu gadu nekonkurēšanas apņemšanos attiecībā uz liellopu gaļas pārstrādi visā Īrijā;
3. darbības izbeidzēju rūpnīcu ekspluatācija tiks pārtraukta;
4. ekspluatāciju pārtraukušo rūpnīcu zeme piecus gadus netiks izmantota liellopu gaļas pārstrādes mērķiem;
5. darbības izbeidzējiem tiks izmaksāta kompensācija, kas tiks maksāta posmos, izmantojot palicēju piešķirtos aizdevumus apvienībai;
6. visi palicēji maksās apvienībai brīvprātīgu nodevu pēc likmes EUR 2 par tradicionālā kaušanas apjoma galvu un EUR 11 par kaušanas apjomu, kas pārsniedz šo skaitli;

7. nodevas tiks izmantotas, lai atmaksātu palicēju aizdevumus; nodevas tiks atceltas, kad palicēju aizdevumi būs atmaksāti;

8. darbības izbeidzēju galvenokārt liellopu gaļas pārstrādei izmantotās iekārtas tiks pārdotas tikai palicējiem izmantošanai par rezerves iekārtām vai rezerves daļām vai pārdotas [pircējiem] ārpus Īrijas;

9. netiks ietekmēta palicēju rīcības brīvība ražošanas, cenu noteikšanas, pirkuma noteikumu, importa un eksporta, jaudas palielināšanas un citos jautājumos,

un, ka, lai piemērotu EKL 81. panta 1. punktu, ir skaidrs, ka šāds līgums var jūtami ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, vai ir jāuzskata, ka šī pasākuma mērķis, atšķirībā no sekām, ir konkurences nepieļaušana, ierobežošana vai izkropļošana kopējā tirgū un līdz ar tas neatbilst Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 81. panta 1. punktam?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Simvoulis tis Epikrateias* (Grieķija) 2007. gada 23. aprīļa rīkojumu — *Michaniki A.E./Ethniko Simvoulis Radiotileorasis, Ypourgos Epikrateias, Pantechniki A.E. un Syndesmos Epicheirieson Periodikou Tipou*

(lieta C-213/07)

(2007/C 140/26)

Tiesvedības valoda — grieķu

Iesniedzējtiesa

Simvoulis tis Epikrateias (Valsts padome)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Michaniki A.E.*

Atbildētāji: *Ethniko Simvoulis Radiotileorasis* (Valsts radio un televīzijas padome), *Ypourgos Epikrateias* (Valsts ministrs), *Pantechniki A.E.* un *Syndesmos Epicheirieson Periodikou Tipou* (Periodiskās preses izdevniecības apvienība)

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvas 93/37/EEK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu piešķiršanas procedūras, 24. pantā minētie aizliegumu pamatu saraksts būvuzņēmējiem piedalīties publiskos līgumos ir izsmeļošs?
- 2) Gadījumā, ja šis saraksts nav izsmeļošs, vai tiesību noteikums, kas ar mērķi nodrošināt valsts saimniecisko darbību caurspīdīgumu nosaka, ka mediju uzņēmuma īpašnieka, partnera, akciju kontrolpaketes turētāja vai galvenā vadītāja statuss ir nesaderīgs ar uzņēmuma īpašnieka, partnera, akciju kontrolpaketes turētāja vai galvenā vadītāja statusu, kuram var piešķirt tiesības izpildīt publisko būvdarbu, piegāžu vai pakalpojumu līgumu par labu valstij vai publiskai juridiskai personai vispārējā nozīmē, lai sasniegtu mērķus, kas ir saderīgi ar vispārējiem Kopienas tiesību principiem, un, vai šāds vispārējs aizliegums piešķirt publiskos līgumus šādiem uzņēmumiem ir saderīgs ar Kopienas samērīguma principu?
- 3) Gadījumā, ja Direktīvas 93/37/EEK 24. panta nozīmē uzņēmēju izslēgšanas pamatu saraksts ir interpretējams kā izsmeļošs, vai arī, ja attiecīgā valsts tiesību noteikuma mērķus nevar uzskatīt saderīgiem ar vispārējiem Kopienas tiesību principiem, vai arī, visbeidzot, ja tajā paredzētais aizliegums nav saderīgs ar Kopienas samērīguma principu, vai iepriekš minētā direktīva (aizliedzot pamatos, balstoties uz kuriem uzņēmēji var tikt izslēgti no publisko līgumu piešķiršanas procedūras, iekļaut tādus gadījumus, kuros līgumslēdzējs, tā vadošie darbinieki (piemēram tādi kā uzņēmuma īpašnieks, kontrolpaketes akcionārs, tā partneris vai vadītājs), vai starpnieki, kas darbojas minēto attiecīgo vadošo darbinieku labā strādā mediju uzņēmumos, kas var nelikumīgi ietekmēt publisko būvdarbu līgumu piešķiršanas procedūru, izmantojot tiem piemītošo vispārējo ietekmi) pārkāpj vispārējos konkurences aizsardzības un caurspīdīguma principu, kā arī EK līguma 5. panta 2. punktu, kas paredz subsidiaritātes principu?

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvu 2004/49/EK par drošību Kopienas dzelzceļos, un par Padomes Direktīvas 95/18/EK par dzelzceļa pārvadājumu uzņēmumu licencēšanu un Direktīvas 2001/14/EK par dzelzceļa infrastruktūras jaudas sadali un maksas iekasēšanu par dzelzceļa infrastruktūras izmantošanu un drošības sertifikāciju grozījumiem (Dzelzceļu drošības direktīva) ⁽¹⁾, un saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvu 2004/50/EK, ar ko groza Padomes Direktīvu 96/48/EK par Eiropas ātrgaitas dzelzceļu sistēmas savstarpēju izmantojamību un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/16/EK par Eiropas parasto dzelzceļu sistēmas savstarpēju izmantojamību ⁽²⁾, jo tā nav pieņēmusi normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas, vai katrā ziņā nav darījusi šos aktus zināmus Komisijai;

— piespriest Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās beidzās 2006. gada 30. aprīlī.

⁽¹⁾ OV L 164, 30.04.2004., 44. lpp.

⁽²⁾ OV L 164, 30.04.2004., 114. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 3. maijā — Eiropas Kopienas Komisija/Zviedrijas Karaliste

(lieta C-223/07)

(2007/C 140/27)

Tiesvedības valoda — zviedru

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienas Komisija (pārstāvji — N. Yerrell un P. Dejmek)

Atbildētāja: Zviedrijas Karaliste

Prasība, kas celta 2007. gada 10. maijā — Eiropas Kopienas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(lieta C-235/07)

(2007/C 140/28)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienas Komisija (pārstāvji — G. Braun, P. Dejmek)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, noteiktajā termiņā nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvu 2004/49/EK ⁽¹⁾ par drošību Kopienas dzelzceļos, un par Padomes Direktīvas 95/18/EK ⁽²⁾ par dzelzceļa pārvadājumu uzņēmumu licencēšanu un Direktīvas 2001/14/EK ⁽³⁾ par dzelzceļa infrastruktūras jaudas sadali un maksas iekasēšanu par dzelzceļa infrastruktūras izmantošanu un drošības sertifikāciju grozījumiem (Dzelzceļu drošības direktīva), vai, jebkurā gadījumā, nepaziņojot par šiem pasākumiem Komisijai, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EK Līgums un šī direktīva;

- piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš direktīvas transponēšanai valsts tiesībās ir beidzies 2006. gada 30. aprīlī.

⁽¹⁾ OV L 164, 44. lpp.

⁽²⁾ OV L 143, 70. lpp.

⁽³⁾ OV L 75, 29. lpp.

PIRMĀS INSTANCES TIESA

**Pirmās instances tiesas 2007. gada 3. maija spriedums —
Freistaat Sachsen/Komisija**

(lieta T-357/02) ⁽¹⁾

(Valsts atbalsts — Saksijas federālās zemes piešķirtais atbalsts — Atbalsta shēmas maziem un vidējiem uzņēmumiem — Paātrinātās novērtēšanas procedūra — Kopienų pamatnostādņu un regulas par atbalsta maziem un vidējiem uzņēmumiem atbrīvojumu piemērošana laikā — Atbalsta shēma, kas paziņota pirms regulas par atbrīvojumu spēkā stāšanās — Tiesiskā palāvēība — Tiesiskā drošība — Pilnīgs paziņojums)

(2007/C 140/29)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Freistaat Sachsen (Vācija) (pārstāvis — T. Lübbig, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — V. Kreuzschitz un J. Flett)

Priekšmets

Prasība atcelt 2. panta otro daļu un 3. un 4. pantu Komisijas 2002. gada 24. septembra Lēmumā 2003/226/EK par Vācijas plānoto atbalsta shēmu — “Programma par labu maziem un vidējiem uzņēmumiem — Saksijas uzņēmumu darbības uzlabošana” — 1. apakšprogramma (Konsultācijas), 4. apakšprogramma (Piedalīšanās gadatirgos un izstādēs), 5. apakšprogramma (Sadarbība) un 7. apakšprogramma (Dizaina veicināšana) (OV 2003, L 91, 13. lpp.)

Rezolutīvā daļa

1) atcelt 2. panta otro daļu un 3. un 4. pantu Komisijas 2002. gada 24. septembra Lēmumā 2003/226/EK par Vācijas plānoto atbalsta shēmu — “Programma par labu maziem un vidējiem uzņēmumiem — Saksijas uzņēmumu darbības uzlabošana” — 1. apakšprogramma (Konsultācijas), 4. apakšprogramma (Piedalīšanās gadatirgos un izstādēs), 5. apakšprogramma (Sadarbība) un 7. apakšprogramma (Dizaina veicināšana);

2) Eiropas Kopienų Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 31, 08.02.2003.

**Pirmās instances tiesas 2007. gada 3. maija spriedums —
Spānija/Komisija**

(lieta T-219/04) ⁽¹⁾

(Zivsaimniecība — Dalībvalstu zvejas flotu jaudas novērtējums — Iekļaušanas un izslēgšanas režīms — Zivsaimniecības un akvakultūras komiteja — Valodu režīms)

(2007/C 140/30)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Spānijas Karaliste (pārstāve — N. Diasa Abada [N. Díaz Abad], pārstāve)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — T. van Reins [T. van Rijn] un S. Pardo Kvintijana [S. Pardo Quintillán], pārstāvji)

Priekšmets

Prasība atcelt Komisijas 2003. gada 12. augusta Regulu (EK) Nr. 1438/2003, ar ko paredz īstenošanas noteikumus attiecībā uz Kopienų flotes politiku, kura noteikta Padomes Regulas (EK) Nr. 2371/2002 III nodaļā (OV L 204, 21. lpp.).

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Spānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 7, 10.01.2004. (iepriekš — lieta C-464/03)

**Pirmās instances tiesas 2007. gada 10. maija spriedums —
Negenman/Komisija**

(lieta T-255/04) ⁽¹⁾

(Civildienests — Ierēdņi — Grūtniecības un dzemdību atvaļinājums — Slimības atvaļinājums — Paredzamais dzemdību datums — Grūtniecības un dzemdību atvaļinājuma sākums)

(2007/C 140/31)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Monique Negenman, Roosendaal (Nīderlande) (pārstāvis — L. Vogel, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — sākotnēji D. Waelbroeck, pēc tam H. Tserepa-Lacombe, kuram palīdz N. Rampal, avocat)

Priekšmets

Pirmkārt, lūgums atcelt Komisijas lēmumu, ar ko atbilstoši Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumu 58. pantu nosaka grūtniecības un dzemdību atvaļinājuma sākuma un beigu datumu, un, otrkārt, prasība atlīdzināt zaudējumus

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Komisijas 2003. gada 23. oktobra lēmumu, ar ko nosaka grūtniecības un dzemdību atvaļinājuma sākuma un beigu datumu;
- 2) pārējā daļā prasību noraidīt;
- 3) Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 228, 11.09.2004.

Pirmās instances tiesas 2007. gada 3. maija spriedums — Crespinet/Komisija

(lieta T-261/04) (¹)

(Ierēdņi — Paaugstināšana amatā — 2003. gada paaugstināšana amatā — Prioritātes punktu piešķiršana)

(2007/C 140/32)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Alain Crespinet, Rozjēra (Beļģija) (pārstāvji — S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis un É. Marchal, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — H. Tserepa-Lacombe un C. Berardis-Kayser, pārstāvji)

Priekšmets

Prasība atcelt Komisijas lēmumu, ar kuru 2003. gada paaugstināšanas amatā ietvaros prasītājam piešķirti prioritātes punkti, kā arī lēmumu neietvert prasītājas uzvārdu to ierēdņu sarakstā, kas paaugstināti A5 pakāpē šās pašas paaugstināšanas amatā ietvaros.

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

(¹) OV C 273, 06.11.2004.

Pirmās instances tiesas 2007. gada 8. maija spriedums — Citymo/Komisija

(lieta T-271/04) (¹)

(Līgumiskā atbildība — Šķēršļklauzula — Nomas līgums — Nepieņemamība — Ārpuslīgumiskā atbildība — Sarunas pirms līguma noslēgšanas — Iebilde par prettiesiskumu — Tiesiskā palāvība — Labticība — Tiesību ļaunprātīga izmantošana — Materiālais kaitējums — Iespējas zudums)

(2007/C 140/33)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Citymo SA, Brisele (Beļģija) (pārstāvji — P. Van Ommeslaghe, I. Heenen un P.-M. Louis, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — L. Parpala un E. Manhaeve, kuriem palīdz D. Philippe un M. Gouden, advokāti)

Priekšmets

Pamatā, prasība par līgumisko atbildību, lai panāktu, ka Komisija samaksā prasītājam zaudējumu atlīdzību sakarā ar nomas līguma laušanu, kuru prasītāja noslēgusi ar Eiropas Kopienų, kuru pārstāv Komisija, un, pakārtoti, prasība par ārpuslīgumisko atbildību, lai panāktu kaitējuma atlīdzību, kas prasītājam radies sakarā ar Komisijas lēmumu izbeigt sarunas pirms līguma noslēgšanas, kuru mērķis ir minētā nomas līguma noslēgšana.

Rezolutīvā daļa:

- 1) piespriest Komisijai samaksāt prasītājam EUR 20 000 un kavējuma procentus, kurus skaita no šī sprieduma pasludināšanas dienas līdz faktiskajai samaksai, pēc gada likmes, kas vienāda ar likmi, ko Eiropas Centrālā banka noteikusi refinansēšanas operācijām, kura palielināta par 2 procentu punktiem, nepārsniedzot 6 %;
- 2) pārējā daļā prasību noraidīt;
- 3) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

(¹) OV C 262, 23.10.2004.

**Pirmās instances tiesas 2007. gada 3. maija spriedums —
Tsarnavas /Komisija**

(lieta T-343/04) ⁽¹⁾

**(Ierēdņi — Novērtējuma ziņojums — Invaliditāte — Prasība
atcelt tiesību aktu — Interese celt prasību — Prasība par
zaudējumu atlīdzību — Nepieņemamība)**

(2007/C 140/34)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Vassilios Tsarnavas, Volosa (Grieķija) (pārstāvji —
N. Lhoest un B. d'Orléans, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — C. Berardis-
Kayser un D. Martin, pārstāvji)

Priekšmets

Prasība, pirmkārt, atcelt pārsūdzības novērtētāja 2003. gada 4. augusta lēmumu, ar kuru apstiprināts galīgs novērtējuma ziņojums par laikposmu no 1997. gada 1. jūlija līdz 1999. gada 30. jūnijam, un, otrkārt, atlīdzināt morālo kaitējumu, ko prasītājs esot cietis tādēļ, ka viņa novērtējuma ziņojums ir ticis sastādīts novēloti, un morālās vajāšanas dēļ.

Rezolutīvā daļa:

1) atcelt pārsūdzības novērtētāja 2003. gada 4. augusta lēmumu, ar kuru apstiprināts galīgs novērtējuma ziņojums par laikposmu no 1997. gada 1. jūlija līdz 1999. gada 30. jūnijam;

2) noraidīt prasību pārējā daļā;

3) Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina pusi no prasītāja tiesāšanās izdevumiem.

⁽¹⁾ OV C 262, 23.10.2004.

**Pirmās instances tiesas 2007. gada 10. maija spriedums —
Spānija/Komisija**

(lieta T-99/05) ⁽¹⁾

(Zveja — Regula (EK) Nr. 494/2002 — Jūras resursu saglabāšana — Juridiskais pamats — Nediskriminācijas princips — Pienākums norādīt pamatojumu)

(2007/C 140/35)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Spānijas Karaliste (pārstāve — N. Díaz Abad)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — T. van Rijn,
F. Jimeno Fernández un S. Pardo Quintillán)

Priekšmets

Lūgums atcelt Komisijas 2002. gada 19. marta Regulu (EK) Nr. 494/2002, ar ko nosaka tehniskus papildu pasākumus heka krājumu atjaunošanai ICES III, IV, V, VI un VII apakšapgabalā un ICES VIII.a, VIII.b, VIII.d un VIII.e rajonā (OV L 77, 8. lpp.).

Rezolutīvā daļa:

1) prasību noraidīt;

2) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati un atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 144, 15.06.2002. (iepriekš lieta C-165/02)

**Pirmās instances tiesas 2007. gada 15. maija spriedums —
Black&Decker/ITSB Atlas Copco (trīsdimensiju elektriska
instrumenta attēls melnā un dzeltenā krāsā)**

(apvienotās lietas T-239/05, T-240/05, T-245/05 līdz T-247/05, T-255/05, T-274/05 līdz T-280/05) ⁽¹⁾

(Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Iebildumu procesa termiņš — Nosūtīšana pa telefaksu — Pieņemamība — Agrākās preču zīmes skaidra norāde — Regulas (EK) Nr. 2868/95 18. noteikuma 1. punkts)

(2007/C 140/36)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: The Black & Decker Corporation, Towson, Maryland (Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvji — H. Carr, QC, un P. Harris, solicitor)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (pārstāvis — A. Folliard-Monguiral)

Otra procesa Apelāciju padomē dalībniece, kas iestājusies lietā Pirmās instances tiesā: Atlas Copco AB, Stokholma (Zviedrija) (pārstāvji — R. Meade, barrister, un M. Gilbert, solicitor)

Priekšmets

Trīspadsmit prasības, kas celtas attiecīgi par IITSB Apelāciju pirmās padomes 2005. gada 19. aprīļa lēmumiem lietās R 727/2004-1, R 729/2004-1, R 723/2004-1, R 730/2004-1 un R 724/2004-1, 2005. gada 27. aprīļa lēmumu lietā R 722/2004-1 un 2005. gada 3. maija lēmumiem lietās R 788/2004-1, R 789/2004-1, R 790/2004-1, R 791/2004-1, R 792/2004-1, R 793/2004-1 un R 794/2004-1 saistībā ar iebildumu procesiem starp Atlas Copco AB un The Black & Decker Corporation.

Rezolutīvā daļa

- 1) prasības noraidīt;
- 2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 205, 20.08.2005.

Pirmās instances tiesas 2007. gada 10. maija spriedums — Antartica/ITSB — Nasdaq Stock Market (“nasdaq”)

(lieta T-47/06) (¹)

(Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Kopienas grafiskas preču zīmes “nasdaq” reģistrācijas pieteikums — Kopienas agrāka vārdiska preču zīme “NASDAQ” — Relatīvs atteikuma pamatojums — Reputācija — Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 5. punkts)

(2007/C 140/37)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Antartica Srl, Roma (Itālija) (pārstāvis — E. Racca, avocat)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (pārstāvis — A. Folliard-Monguiral)

Otrs procesa Apelāciju padomē dalībnieks un persona, kas iestājusies lietā Pirmās instances tiesā: The Nasdaq Stock Market, Inc., Vašing-

tona, DC (Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvji — J. van Manen un J. Hofhuis, avocats)

Priekšmets

Prasība atcelt IITSB Apelāciju otrās palātas 2005. gada 7. decembra lēmumu (lieta R 752/2004-2) attiecībā uz iebildumu procesu starp The Nasdaq Stock Market, Inc. un Antartica Srl.

Rezolutīvā daļa

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Antartica Srl. atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 74, 25.03.2006.

Pirmās instances tiesas 2007. gada 23. aprīļa rīkojums — SID/Komisija

(lieta T-30/03) (¹)

(Valsts atbalsts — Lēmums necelt iebildumus — Prasība atcelt tiesību aktu — Pieņemamība — Ieinteresētās personas jēdziens — Arodbiedrība)

(2007/C 140/38)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Specialarbejderforbundet i Danmark (SID), Kopenhāgena (Dānija) (pārstāvji — P. Bentley, QC, A. Worsøe un F. Ragolle, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — sākotnēji H. van Vliet, vēlāk N. Khan, pārstāvji)

Personas, kas iestājušās lietā atbildētājas atbalstam: Dānijas Karaliste (pārstāvis — J. Molde, pārstāvis) un Norvēģijas Karaliste (pārstāvis — I. Høyland, pārstāvis)

Priekšmets

Prasība atcelt Komisijas 2002. gada 13. novembra Lēmumu C (2002) 4370 galīgā redakcija necelt iebildumus par Dānijas nodokļu pasākumiem, kas piemērojami jūrniekiem, kas strādā uz kuģiem, kuri ierakstīti Dānijas starptautiskajā kuģu reģistrā.

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) prasītāja sedz savus un atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- 3) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar iestāšanos lietā.

(¹) OV C 70, 22.03.2003.

Pirmās instances tiesas 2007. gada 30. aprīļa rīkojums — EnBW Energie Baden-Württemberg/Komisija

(lieta T-387/04) (¹)

(Prasība atcelt tiesību aktu — Direktīva 2003/87/EK — Sistēma siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai — Vācijas emisijas kvotu valsts sadales plāns — Valsts atbalsts — Interese celt prasību — Nepieņemamība)

(2007/C 140/39)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: EnBW Energie Baden-Württemberg, Karlsruhe, (Vācija) (pārstāvji — C.-D. Ehlermann, M. Seyfarth, A. Gutermuth un M. Wissmann, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — U. Wölker, M. Niejahr un T. Scharf, pārstāvji)

Persona, kas iestājusies lietā atbildētājas atbalstam: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji — W.-D. Plessing un U. Forsthoff, pārstāvji, kam palīdz D. Sellner un U. Karpenstein, advokāti)

Priekšmets

Prasība atcelt Komisijas 2004. gada 7. jūlija Lēmumu C (2004) 2515/2 galīgā redakcija par atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvai 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.), Vācijas Federatīvās Republikas pazīņoto emisijas kvotu valsts sadales plānu.

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) prasītāja sedz savus, kā arī atlīdzina atbildētājas tiesāšanās izdevumus;

- 3) persona, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

(¹) OV C 6, 08.01.2005.

Pirmās instances tiesas 2007. gada 26. aprīļa rīkojums — Tebaldi u.c./Komisija

(lieta T-415/04) (¹)

(Civildienests — Ierēdņi — Paaugstināšana amatā — Paaugstināšana amatā, ko veic par 2003. gadu — Atteikums paaugstināt amatā — Paaugstināšanas amatā punktu piešķiršana — Acīmredzama nepieņemamība)

(2007/C 140/40)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Vittoria Tebaldi, Brisele (Beļģija); Vicente Tejero Gazo, Tervuren (Beļģija), Victor Gonzalez Martinez, Brisele; un Alessandro Giovannetti, Ernster (Luksemburga) (pārstāvji — sākumā G. Bounéou un F. Frabetti, vēlāk F. Frabetti, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — G. Berscheid un H. Kramer)

Priekšmets

Prasība atcelt tiesību aktu, kurā galvenā prasība ir atcelt ierēdņu, kas paaugstināti amatā, veicot paaugstināšanu amatā par 2003. gadu, sarakstu daļā, kurā šajā sarakstā nav iekļauti prasītāju uzvārdi, kā arī atcelt visus ar šī lēmuma sagatavošanu saistītos dokumentus, un pakārtoti — atcelt lēmumu, ar ko, veicot paaugstināšanu amatā par 2003. gadu, piešķirti amatā paaugstināšanas punkti.

Rezolutīvā daļa

- 1) prasību kā acīmredzami nepamatotu noraidīt;
- 2) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

(¹) OV C 300, 04.12.2004.

Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 2. maija rīkojums — IPK International World Tourism Marketing Consultants/Komisija

(lieta T-297/05 R)

(Pagaidu noregulējums — EKL 256. pants — Prasības priekšmets — Pieņemamība — Steidzamības neesamība)

(2007/C 140/41)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH, Minhe (Vācija) (pārstāvis — C. Pitschas, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvis — B. Schima, pārstāvis, kam palīdz C. Arhold, avocat)

Priekšmets

Pieteikums apturēt Komisijas 2006. gada 4. decembra Lēmuma C (2006) 6452 par EUR 318 000 atmaksāšanu, ko prasītāja kā avansu saņēmusi par projektu Ecodata, piespiedu izpildi.

Rezolutīvā daļa:

- 1) pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt;
- 2) lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem atlikt.

Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 3. maija rīkojums — Polimeri Europa/Komisija

(lieta T-12/07 R)

(Pagaidu noregulējums — Konkurence — Pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu — Rīkojums trešām personām — Nepieņemamība)

(2007/C 140/42)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Polimeri Europa SpA, Brindisi (Itālija) (pārstāvji — M. Siragusa, F. Moretti un L. Nascimbene, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — V. Di Bucci, F. Amato un V. Bottka, pārstāvji)

Priekšmets

Pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu, ar ko vispirms Komisijai tiek uzlikts pienākums pieprasīt, ka Manufacture fran-

çaise des pneumatiques Michelin, par to paredzot sankcijas, nekādā veidā un nekāda mērķa labā neizmantos informāciju, kas ietverta publiskajā 2006. gada 6. aprīļa paziņojumā par iebildumiem, kas pieņemts procedūras ietvaros saskaņā ar EKL 81. pantu un EEZ nolīguma 53. pantu (Lieta COMP/F/38.638 — Butadiēna kaučuks un butadiēna-stirola kaučuks, kurš iegūts emulsijas polimerizācijas rezultātā) un kas šim uzņēmumam ticis nosūtīts, pamatojoties uz Komisijas 2006. gada 6. novembra Lēmumu COMP/F2/D (2006) 1095, kā arī Komisijai uzdot Manufacture française des pneumatiques Michelin nosūtīt pieņemtā rīkojuma kopiju un, visbeidzot, uzdot veikt visus pasākumus, ko Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs uzskatīs par vajadzīgiem

Rezolutīvā daļa:

- 1) pieteikumu noraidīt;
- 2) lēmumu par tiesāšanās izdevumiem atlikt.

Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 4. maija rīkojums — Icuna.Com/Parlaments

(lieta T-71/07 R)

(Publiskie iepirkumi — Kopienas konkursa procedūra — Pagaidu noregulējuma tiesvedība — Steidzamības neesamība)

(2007/C 140/43)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Icuna.Com SCRL, Braine-le-Château (Beļģija) (pārstāvji — J. Windey un P. de Bandt, avocats)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments (pārstāvji — O. Caisou-Rousseau un M. Ecker)

Priekšmets

Pieteikums apturēt Eiropas Parlamenta 2007. gada 31. janvāra lēmuma, ar ko atcelts uzaicinājums iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā EP/DGINFO/WEBTV/2006/2003 attiecībā uz 2. daļu, piemērošanu līdz brīdim, kamēr Pirmās instances tiesa izskatīs prasību pēc būtības.

Rezolutīvā daļa

- 1) pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt;
- 2) lēmumu par tiesāšanās izdevumiem atlikt.

Prasība, kas celta 2007. gada 2. aprīlī — *Fratex Indústria e Comércio*/ITSB — *USA Track & Field* (“TRACK & FIELD USA”)

(lieta T-103/07)

(2007/C 140/44)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — portugāļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Fratex Indústria e Comércio, Lda.*, San Paulo (Brazīlija) (pārstāvji — *B. Braga da Cruz, advogado*)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otrs procesa Apelāciju padomē dalībnieks: *USA Track & Field, Inc.*

Prasītājas prasījumi:

- atcelt ITSB Apelāciju ceturtās padomes 2007. gada 18. janvāra lēmumu (lieta R 1061/2005-4);
- izdot rīkojumu ITSB atteikt Kopienas preču zīmes Nr. 168088 reģistrāciju attiecībā uz precēm, kas ietilpst 25. klasē;
- piespriest ITSB un, attiecīgā gadījumā, Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma Nr. 168088 attiecībā uz 25. klasē ietilpstošām precēm, iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs: *USA Track & Field, Inc.*

Attiecīgā Kopienas preču zīme: kombinēta preču zīme “USA TRACK & FIELD”

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks: prasītāja

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: “TRACK & FIELD”

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumus apmierināt

Apelāciju padomes lēmums: apmierināt *USA Track & Field, Inc.* iesniegto apelācijas sūdzību

Izvirzītie pamati: prasītāja uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā ir pārkāpts Regulas Nr. 40/94 ⁽¹⁾ 8. panta 1. punkta c) apakšpunkts, jo, ņemot vērā attiecīgo apzīmējumu līdzāspastāvēšanu tirgū, patērētājiem pastāv sajaukšanas iespēja tādēļ, ka abos gadījumos ir attēlots uzraksts “TRACK & FIELD”. Preces, ko aptver attiecīgās preču zīmes, ir identiskas un, ja skaidrā nozīmē nepastāv sajaukšanas iespēja, tad vienmēr būs asociācijas iespēja, ko atbilstoši minētās Regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam, ietver sajaukšanas iespēja

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 11, 14.01.1994., 1. lpp.)

Prasība, kas celta 2007. gada 11. aprīlī — *L'Oréal*/ITSB — *Spa Monopole* (“SPA THERAPY”)

(lieta T-109/07)

(2007/C 140/45)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *L'Oréal SA*, Parīze (Francija) (pārstāvis — *E. Baud, avocat*)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB)

Otrs procesa Apelāciju padomē dalībnieks: *SA Spa Monopole, Compagnie fermière de Spa*, saīsināti — *SA Spa Monopole NV, Spa* (Beļģija)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt ITSB Apelāciju ceturtās padomes 2007. gada 24. janvāra lēmumu (lieta R 468/2005-4);
- piespriest atbildētājam un, attiecīgā gadījumā, personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs: prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme “SPA THERAPY” attiecībā uz precēm, kas ietilpst 3. klasē — reģistrācijas pieteikums Nr. 1 975 283

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks: *SA Spa Monopole, Compagnie fermière de Spa*, saīsināti — *SA Spa Monopole NV*

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: vārdiska Beniluksa preču zīme “SPA” attiecībā uz precēm, kas ietilpst 3. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: apmierināt iebildumus attiecībā uz visām apstrīdētajām precēm

Apelāciju padomes lēmums: prasītājas apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Regulas (EK) Nr. 40/94 ⁽¹⁾ 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums, jo Apelāciju padome esot pieļāvusi kļūdu, uzskatot attiecīgos apzīmējumus par līdzīgiem, un tādēļ, ka prasītājas ieskatā, šajā lietā nepastāvēt sajaukšanas iespēja.

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.)

Prasība, kas celta 2007. gada 16. aprīlī — Siemens/Komisija**(lieta T-110/07)**

(2007/C 140/46)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Siemens AG, Berlīne un Minhene (Vācija) (pārstāvji — I. Brinker, T. Loest un C. Steinle, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši EKL 231. panta 1. punktam atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmumu (lieta COMP/F/38.899 — Gāzes izolācijas slēgiekārtas) daļā, kas attiecas uz prasītāju;
- pakārtoti, samazināt lēmuma 2. panta m) punktā noteikto naudas sodu;
- saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktu piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja vērsas pret Komisijas 2007. gada 24. janvāra Lēmumu C(2006) 6762 galīgā redakcija lietā COMP/F/38.899 — Gāzes izolācijas slēgiekārtas. Ar apstrīdēto lēmumu prasītājai un citiem uzņēmumiem ir uzlikts naudas sods par EKL 81. panta un EEK līguma 53. panta pārkāpumu. Komisija uzskata, ka prasītāja ir piedalījusies vienošanos un saskaņotas rīcības kopumā, kas skar gāzes izolācijas slēgiekārtu nozari.

Prasītāja prasību pamato ar trim prasības pamatiem.

Pirmkārt, atbildētājai tiek pārņemts, ka tā nav konkrēti un sīki aprakstījusi un pierādījusi inkriminētos pārkāpumus. Komisija pirmām kārtām nav raksturojusi inkriminēto pārkāpumu sekas kopējā tirgū un EEZ inkriminētā pārkāpuma pirmajā posmā līdz 1999. gadam.

Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini pieņēmusi, ka pastāv viens un turpināts pārkāpums un ir kļūdaini noteikusi pārkāpuma ilgumu. Prasītāja secina, ka atbildētāja nav varējusi pierādīt, ka prasītāja ir piedalījusies inkriminētajā pārkāpumā pēc 1999. gada 22. aprīļa. Turklāt ir pārkāpts Regulas (EK) Nr. 1/2003 (¹) 25. pants, jo pēc prasītājas uzskatiem tās piedali-

šanās inkriminētā pārkāpuma pirmajā posmā līdz 1999. gadam ir noilgusi.

Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Komisija, nosakot naudas sodu, ir pieļāvusi būtiskas tiesību kļūdas. Šajā sakarā tā apgalvo, piemēram, ka Komisija ir nepareizi novērtējusi pārkāpuma smagumu un ilgumu un acīmredzami izvēlējusies piemērot prasītājai pārāk lielu pārkāpumu prevencijas koeficientu. Turklāt atbildētāja nepamatoti ir apstiprinājusi, ka prasītājai bija vadošā loma, un nepamatoti nav ņēmusi vērā prasītājas sadarbību ar Komisiju.

(¹) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2007. gada 18. aprīlī — Toshiba/Komisija**(lieta T-113/07)**

(2007/C 140/47)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Toshiba Corp., Tokija (Japāna) (pārstāvji — J. MacLennan, Solicitor, A. Schulz un J. Borum, juristi)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmumu (lieta COMP/F/38.899 — komutācijas aparātūra gāzes izolācijai) vai
- atcelt Komisijas lēmumu, ciktāl tas attiecas uz Toshiba, vai
- grozīt lēmuma 1. un 2. pantu, atceļot vai būtiski samazinot Toshiba uzlikto naudas sodu,
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas radušies saistībā ar bankas garantiju.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja atbilstoši EKL 230. pantam cēla prasību atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmumu (lieta COMP/F/38.899 — komutācijas aparātūra gāzes izolācijai — C (2006) 6762 gal. red.), kurā Komisija atzina, ka prasītāja kopā ar citiem uzņēmumiem ir pārkāpusi EKL 81. panta 1. punktu un, sākot ar 1994. gada 1. janvāri, arī EEZ līguma 53. pantu, komutācijas aparātūras gāzes izolācijai (turpmāk tekstā — “KAGI”) nozarē noslēdzot vairākas vienošanās un īstenojot saskaņotas darbības, kas izpaudās kā a) tirgus sadale, b) kvotu piešķiršana un attiecīgo tirgus daļu saglabāšana, c) individuālu KAGI līgumu piešķiršana (publiskā iepirkuma ietekmēšana) noteiktiem ražotājiem un šo projektu iepirkumu procedūras ietekmēšana, d) cenu noteikšana, e) vienošanās pārtraukt licenču līgumus ar uzņēmumiem, kas nav aizliegtās vienošanās biedri, un f) būtiskas tirgus informācijas apmaiņa. Pakārtoti, prasītāja lūdz atcelt tai uzlikto naudas sodu vai samazināt tā apmēru.

Prasītāja uzskata, ka Komisija savus atzinumus ir balstījusi uz trīs vienošanās pamata, no kurām tā secināja, ka pastāvēja vispasaules aizliegta vienošanās. Pat ja tā būtu, prasītāja apgalvo, ka Komisijai neesot kompetences lemt par rīcību, kas varētu iero-bežot konkurenci ārpus Eiropas Ekonomikas zonas.

Prasītāja apgalvo, ka Komisija nav atbilstoši piemērojamajiem juridiskajiem kritērijiem pierādījusi, ka prasītāja ir piedalījusies kādas vienošanās vai saskaņotu darbību īstenošanā ar apņem-šanos nepārdot Eiropā vai ka Eiropas KAGI piegādātāji ir kompensējuši Japānas sabiedrībām neienākšanu Eiropas tirgū, piedāvējot Eiropas projektus Eiropas “GQ” ⁽¹⁾ kvotai. Prasītāja arī apgalvo, ka Komisija pierādījumu apstiprināšanai balstījās uz vienlīdz netiešiem, neprecīziem un nepamatotiem pierādīju-miem, ko galvenokārt veidoja sabiedrības, kas pieteicās sadarbo-ties, mutiskās liecībās, un turklāt pilnībā ignorēja pierādījumus, kas tika iesniegti, lai atspēkotu apsūdzošos izteikumus.

Turklāt, lai gan prasītāja nenoliedz, ka tā bija “GQ vienošanās” dalībiece, tā apgalvo, ka konkrētā vienošanās bija vispasaules vienošanās, kas neietvēra Eiropu un kas nebija Komisijas kompe-tencē. Prasītāja apgalvo, ka Komisija, mēģinot attiecināt savu kompetenci uz prasītāju, tiesiskajā vērtējumā galveno uzmanību ir pilnībā vēršusi uz to, vai ir bijusi panākta “kopīga vienošanās” (ka Japānas sabiedrības atturēsies no ieiešanas Eiropas tirgū un ka Eiropas sabiedrības arī atturēsies konkurēt Japānā) un vai zināmi Eiropas projekti sistemātiski tika paziņoti Japānas sabied-rībām vai piedēvēti Eiropas “GQ” kā daļa no šīs “kopīgās vieno-šanās”. Tādējādi tiek apgalvots, ka Komisija nav pierādījusi, ka prasītāja būtu jāatzīst par atbildīgu par vairākiem pārkāpumiem Eiropas līmenī, un ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

Turpinājumā prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļauti procesuāli pārkāpumi. Šajā sakarā prasītāja min, ka ir aizskartas tās tiesības uz aizstāvību, jo Komisija nav norādījusi pienācīgu pamatojumu un nodrošinājusi pieeju pierādījumiem, kā arī ir sagrozījusi pierādījumus.

Pakārtoti, prasītāja apgalvo, ka, tā kā Komisija nav atbilstoši sadalījusi atbildību, kas gulstas uz Eiropas un Japānas sabied-rībām, metode, kas izmantota lēmuma adresātiem uzlikto naudas sodu aprēķināšanā, nav derīga. Šajā sakarā prasītāja uzskata, ka Komisija nav pareizi novērtējusi ne pārkāpuma smagumu, ne ilgumu un tādējādi ir negodīgi diskriminējusi prasītāju.

⁽¹⁾ Kur “G” nāk no angļu valodas vārda *gear* (aparātūra) un “Q” — no *quota* (kvota).

Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — Francija/Komisija

(lieta T-116/07)

(2007/C 140/48)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Francijas Republika (pārstāvji — G. de Bergues un S. Ramet)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu kopumā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar 1997. gada 30. jūnija lēmumu, kas ir pieņemts pēc Komisijas priekšlikuma un saskaņā ar Direktīvā 92/81/EEK ⁽¹⁾ paredzēto procedūru, Padome atļāva dalībvalstīm konkrētām minerāleļļām, ko izmanto īpašiem nolūkiem, piemērot vai turpināt piemērot samazinātu akcīzes nodokļa likmi vai atbrīvojumu no pastāvošā akcīzes nodokļa. Ar četriem tam sekojošiem lēmumiem Padome pagarināja šo atļauju, kuras pēdējais periods beidzās 2006. gada 31. decembrī. Francijai bija atļauts piemērot šo nodokļa samazi-nājumu vai atbrīvojumu dīzeļdegvielai, ko izmanto kā degvielu alumīnija ražošanā *Gardanne* reģionā.

Ar 2001. gada 30. decembra vēstuli Komisija paziņoja Francijai par lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto proce-dūru attiecībā uz minerāleļļas, ko izmanto kā degvielu alumīnija ražošanā *Gardanne* reģionā, atbrīvojumu no akcīzes nodokļa ⁽²⁾. Pēc šīs procedūras Komisija 2005. gada 7. decembrī pieņēma Lēmumu 2006/323/EK, uzskatot, ka minerāleļļas, ko izmanto

kā degvielu alumīnija ražošanā *Gardannei, Shannon* un *Sardaigne* reģionā, atbrīvojums no akcīzes nodokļa, kurus attiecīgi ieviesa Francija, Īrija un Itālija, ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, kas ir daļēji nesaderīgs ar kopējo tirgu, un tādēļ tā izdeva rīkojumu atbilstošajām dalībvalstīm uzsākt minēto atbalstu atmaksāšanas procedūru ⁽³⁾. Ar 2006. gada 17. februārī celto prasību Francija lūdza daļēji atcelt šo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz Francijas piešķirto atbrīvojumu no nodokļa *Gardanne* reģionā ⁽⁴⁾.

Komisija nolēma veikt formālo pārbaudes procedūru jautājumā par minerāleļļas, ko izmanto alumīnija ražošanā, atbrīvojumu no akcīzes nodokļa par laika posmu no 2004. gada 1. janvāra. Pēc tam, kad dalībvalstīm un trešajām ieinteresētajām personām tika sniegta iespēja iesniegt savus apsvērumus šajā sakarā, tā pieņēma 2007. gada 7. februāra lēmumu C (2007) 286 galīgā redakcijā attiecībā uz minerāleļļu, ko izmanto kā degvielu alumīnija ražošanā *Gardannei, Shannon* un *Sardaigne* reģionā, atbrīvošanu no akcīzes nodokļa, kurus attiecīgi piemēro Francija, Īrija un Itālija (Valsts atbalsti Nr. 78-79-80/2001). Šis prasības ietvaros runa ir par apstrīdēto lēmumu.

Savas prasības pamatojumam prasītāja norāda divus pamatus, no kuriem pirmais ir balstīts uz valsts atbalsta jēdzienu pārkāpumu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Tā norāda, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, secinot, ka pastāv valsts atbalsts, lai gan visi nepieciešamie nosacījumi atbalsta klasifikācijai, kas ir noteikti *Altmark* ⁽⁵⁾ judikatūrā, nebija izpildīti. Tā turklāt apgalvo, ka Padome lēmumus par atbrīvojuma no nodokļa atļaušanu līdz 2006. gada 31. decembrim pieņēma pēc Komisijas priekšlikuma, kurai pēc prasītājas domām bija jāpārlecinās pirms šāda priekšlikuma sniegšanas, ka atļauja neradīs konkurences traucējumu. Tādēļ prasītāja apgalvo, ka Komisija nevarēja, pirmkārt, piedāvāt Padomei pieņemt lēmumu, ar ko atļauj sniegt atbrīvojumu no akcīzes nodokļa, un neiebilst pret tā pagarināšanu līdz 2006. gada 31. decembrim, un, otrkārt, atzīt, ka šis pats atbrīvojums no nodokļa ir ar kopējo tirgu nesaderīgs valsts atbalsts no 2004. gada 1. janvāra.

Otrais prasītājas norādītais pamats ir balstīts uz pamatojuma neesamību, jo apstrīdētajā lēmuma nav norādīta ietekme uz atbilstošo tirgu vai uz dažādo uzņēmumu stāvokli šajā tirgū, vai konkurences apdraudējuma raksturs vai ietekme uz minēto tirdzniecību.

⁽¹⁾ Padomes 1992. gada 19. oktobra Direktīva par akcīzes nodokļa par minerāleļļām struktūru saskaņošanu.

⁽²⁾ Publicēts OV C 30, 02.02.2002.

⁽³⁾ Lēmuma C [2005] 4436 galīgā redakcijā, valsts atbalsti Nr. 78-79-80/2001, OV 2006 L 119, 12. lpp.

⁽⁴⁾ Lieta T-56/06, Francija/Komisija, Paziņojums publicēts 2006. gada 22. aprīlī Oficiālajā Vēstnesī, C 96, 21. lpp.

⁽⁵⁾ Tiesas 2004. gada 24. jūlija spriedums lietā C-280/00 *Altmark Trans*, Recueil, I-7747. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 18. aprīlī — Areva u.c./Komisija

(lieta T-117/07)

(2007/C 140/49)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājas: AREVA SA, AREVA T&D HOLDING SA, AREVA T&D SA, Parīze (Francija), un AREVA T&D AG, Oberentfelden (Šveice) (pārstāvji — A. Schild, Rechtsanwältin, un J.-M. Cot, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmuma 1. punktu daļā, kurā, pirmkārt, noteikta AREVA T&D SA un ALSTOM SA solidāra atbildība par konkurenci deformējošām darbībām, kas veiktas laikā no 1992. gada 7. decembra līdz 2004. gada 8. janvārim, un, otrkārt, kurā noteikta AREVA T&D SA, AREVA T&D AG, AREVA T&D HOLDING SA un AREVA SA solidāra atbildība par konkurenci deformējošām darbībām, kas veiktas laikā no 2004. gada 9. janvāra līdz 2004. gada 11. maijam;
- pakārtoti — atcelt vai būtiski samazināt AREVA T&D SA, AREVA T&D AG, AREVA T&D HOLDING SA un AREVA SA uzlikto naudas sodus;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas ar šo prasību lūdza daļēji atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmumu C(2006) 6762, galīgā redakcija, par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanu (lieta COMP/F/38.899 — Komutāciju aparātūra gāzveida izolācijai) par aizliegto vienošanos projektu jomā attiecībā uz komutāciju aparātūru gāzveida izolācijai saistībā ar manipulāciju ar uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā attiecībā uz šiem projektiem, minimālās cenas noteikšanu publiskā iepirkuma procedūrā, kvotu piešķiršanu un informācijas apmaiņu. Pakārtoti prasītājas lūdz samazināt viņām ar apstrīdēto lēmumu uzlikto naudas sodu apmēru.

Savu prasību pamatojumam prasītājas izvirza septiņus pamatus.

Pirmais pamats ir EKL 253. pantā paredzētā Komisijas pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums, ciktāl pamatojums esot pretrunīgs un nepietiekams attiecībā uz apstākļiem, kas it īpaši skar apsūdzību konkurenci deformējošās darbībās, solidāra soda uzlikšanu kopā ar ALSTOM SA un naudas soda pamata summas palielināšanu sakarā ar AREVA T&D SA vadošo lomu pārkāpumā.

Izvirzot otro pamatu, prasītājas pārmet Komisijai EKL 81. panta pārkāpumu un, it īpaši, juridisko normu pārkāpumu saistībā ar atbildības noteikšanu par pārkāpumu, nosakot AREVA T&D SA, AREVA T&D AG atbildību par konkurenci deformējošām darbībām pirms šo sabiedrību nodošanas, ko veica ALSTOM SA, tādēļ, ka Komisija uzskatīja, ka šīs sabiedrības pirms to nodošanas nebija neatkarīgas no ALSTOM SA.

Prasītāju izvirzītais trešais pamats attiecas uz EKL 81. panta pārkāpumu, jo Komisija esot noteikusi AREVA SA un AREVA T&D HOLDING SA atbildību par konkurenci deformējošām darbībām, kas attiecināmas uz to tiešiem vai netiešiem meitas uzņēmumiem AREVA T&D SA un AREVA T&D AG, lai gan prasītājas uzskata, ka Komisija nav pierādījusi, ka pārkāpuma laikā AREVA SA un AREVA T&D HOLDING SA patiešām kontrolētu šos meitas uzņēmumus.

Ceturtais un piektais pamats attiecas uz EKL 7. un 81. panta pārkāpumu, it īpaši, saistībā ar tiesību normām attiecībā uz solidaritātes atbildību par pārkāpumu. Prasītājas norāda, ka Komisija nevar solidāri sodīt AREVA T&D SA un ALSTOM SA tādēļ, ka tās neveido ekonomisku vienību un šāda solidāra sodīšana esot Komisijas sodu uzlikšanas pilnvaru prettiesiska deleģēšana, kā arī vispārējo vienlīdzīgas attieksmes principa, tiesiskās drošības principa un efektīvas tiesiskās aizsardzības principa pārkāpums.

Izvirzot sesto pamatu, prasītājas pārmet, ka apstrīdētajā lēmumā ir kļūdaini piemērots vadošās lomas jēdziens, kā arī pārkāpts EKL 81. pants un Pamatnostādnes par naudas sodu aprēķināšanu, ⁽¹⁾un vairāki vispārējie tiesību principi.

Ar pēdējo pamatu prasītājas norāda, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā attiecībā uz sadarbības apjomu, ko prasītājas sniedza izmeklēšanas procesā, pārkāpjot EKL 81. pantu un Pamatnostādnes par sadarbību, kas noteiktas paziņojumā par imunitāti attiecībā uz naudas sodiem un to apmēra samazināšanu aizliegto vienošanos lietās ⁽²⁾

⁽¹⁾ OV C 9, 14.01.1998., 3. lpp.

⁽²⁾ OV C 45, 19.02.2002., 3. lpp..

Prasība, kas celta 2007. gada 16. aprīlī — MB Immobilien un MB System/Komisija

(lieta T-120/07)

(2007/C 140/50)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: MB Immobilien Verwaltungs GmbH, Neukirch/Lausitz (Vācija) un MB System GmbH & Co. KG, Nordhausen (Vācija) (pārstāvis — G. Brüggem, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāju prasījumi:

— atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra Lēmumu K (2007) 130, galīgā redakcija, par valsts atbalstu Nr. C 38/2005 (iepriekš NN 52/2004), ko Vācija piešķirusi Biria-Gruppe;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāji iebilst pret Komisijas 2007. gada 24. janvāra Lēmumu K (2007) 130, galīgā redakcija, kurā Komisija ir nolēmusi, ka trīs pasākumi, ko ietver valsts atbalsts, kuru Vācija piešķirusi Bike Systems GmbH & Co. Thüringer Zweiradwerk KG, Sachsen Zweirad GmbH un Biria GmbH (turpmāk tekstā — "Biria AG"), nav saderīgi ar kopējo tirgu.

Pirmais prasītājs ir Biria AG tiesību pārņēmējs, otrais — Bike Systems GmbH & Co. Thüringer Zweiradwerk KG tiesību pārņēmējs. Prasītāji apgalvo, ka apstrīdētais Komisijas lēmums tos skar tieši un individuāli.

Prasības pamatojumam prasītāji, pirmkārt, norāda, ka ir pārkāptas Kopienu tiesības, nepareizi interpretējot tiesisko regulējumu par atļautu valsts atbalstu. Šajā sakarā tie iebilst, ka atbildētāja lēmumu nav pamatojusi ar grūtībās nonākuša uzņēmuma definīciju, kas ir sniegta tiesiskajā regulējumā par atļautu valsts atbalstu.

Komisija ir pārkāpusi Kopienu tiesības arī kļūdaini izvērtējot faktiskos apstākļus. Prasītāji šajā sakarā norāda, ka uzņēmumi, uz kuriem attiecas apstrīdētais lēmums, pretēji atbildētājas uzskatiem, atbalsta piešķiršanas brīdī nav bijuši grūtībās nonākuši uzņēmumi.

Visbeidzot, prasītāji norāda, ka ir pārkāptas Kopienu tiesības, pieļaujot būtiskus trūkumus pamatojumā.

Prasība, kas celta 2007. gada 18. aprīlī — Alstom/Komisija

(lieta T-121/07)

(2007/C 140/51)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Alstom, Levallois Perret (Francija) (pārstāvji — J. Derenne, advokāts, W. Broere, Solicitor, un A. Müller Rappard, C. Guirado, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta b) punktu, 2. panta b) punktu un 2. panta c) punktu;
- pakārtoti, būtiski samazināt Alstom uzliktos naudas sodus;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāja lūdz daļēji atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmumu C(2006) 6762 galīgā redakcija par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/F/38.899 — Gāzes izolācijas slēģiekārtas) par aizliegtu vienošanos attiecībā uz projektiem gāzes izolācijas slēģiekārtu nozarē, par manipulācijām ar konkursa procedūrām attiecībā uz šiem projektiem, par minimālo piedāvājumu cenu noteikšanu, par kvotu un projektu sadalīšanu un par informācijas apmaiņu. Pakārtoti prasītāja prasa atcelt vai samazināt naudas sodu, kas tai uzlikts ar apstrīdēto lēmumu.

Prasījumu pamatojumam prasītāja izvirza astoņus pamatus.

Pirmais ir par noteikumu par tiesas aizsardzību un vispārējā principa par “tiesībām uz efektīvu tiesisko aizsardzību” pārkāpumu, jo, uzliekot naudas sodu solidāri diviem gan juridiski, gan ekonomiski neatkarīgiem uzņēmumiem, Komisija ir radījusi situāciju, kurā jebkāda varbūtēja priekšrocība prasītājam prasībā, kas vērsta pret apstrīdēto lēmumu, ir atkarīga tikai no neatkarīgās trešās personas celtās prasības iznākuma.

Otrais pamats ir par solidārai atbildībai piemērojamo tiesību normu pārkāpumu, jo Komisija par vienu pārkāpumu ir notei-

kusi par solidāri atbildīgiem divus uzņēmumus, starp kuriem nav juridiskas saiknes tādējādi pārkāpjot tiesiskās drošības un naudas sodu individuālā rakstura principus.

Ar trešo pamatu prasītāja iebilst, ka Komisijai ir pārkāpusi EKL 253. pantu, jo tā nav izskaidrojusi, kādā veidā fakti, uz kuriem prasītāja atsaukusies, pierādot savas noteicošās ietekmes neesamību uz tās meitas uzņēmumiem, kuru pamatkapitālā tai ir 100 % dalība, nebija pietiekami, lai atspēkotu pieņēmumu šajā ziņā.

Ceturtais pamats uz ko atsaucas prasītāja ir par EKL 81. panta un it īpaši par noteikumu par meitas sabiedrību izdarītiem pārkāpumiem, kuros vainojamas mātes sabiedrības, kā arī noteikumu par atbildības par pārkāpumiem pāreju, pārkāpumu.

Ar piekto pamatu prasītāja norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāptas normas, kas piemērojamas “aizliegtās vienošanās organizatora” atbildību pastiprinošo apstākļu atzīšanai, kopā ar vienlīdzīgas attieksmes principu. Prasītāja apgalvo, ka Komisija nepamatoti ir atzinusi prasītāju par organizatoru, ka tās “Eiropas sekretāra” loma aizliegtajā vienošanās bija tikai administratīva rakstura un tā nebija tāda, kas piešķirtu prasītājai nozīmīgāku lomu nekā citiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem. Tādējādi prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, ka tā nav ievērojusi piemērojamās tiesību normas un ka tā nav pietiekami pamatojusi lēmumu šajā jautājumā.

Tāpat prasītāja norāda, ka Komisija ir pārkāpusi tiesību normas par pārkāpuma ilguma pierādījumu, jo tā nav sniegusi faktiskus pierādījumus, kas būtu pietiekami saistīti laikā, lai noteiktu pārkāpuma vienotību.

Septītais prasītājas izvirzītais pamats ir par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, jo saskaņā ar tās teikto apstrīdētais lēmums ir balstīts uz konkrētu informāciju, kas nav ietverta Komisijas paziņojumā par iebildumiem un attiecībā uz kuriem Komisija nav prasītāju informējusi par sekām, kas izriet no tās lēmuma.

Visbeidzot, ar astoto pamatu prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi noteikumus par naudas soda pamatapmēra aprēķināšanu, jo apstrīdētajā lēmumā attiecībā uz visu pārkāpuma periodu naudas soda summa bija noteikta, pamatojoties uz apgrozījumu Eiropas Ekonomikas Zonā, lai arī EEZ līgums stājās spēkā tikai 1994. gada 1. janvārī.

Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — Siemens un VA TECH Transmission & Distribution/Komisija

(lieta T-122/07)

(2007/C 140/52)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Siemens Aktiengesellschaft Österreich, Vīne (Austrija) un VA TECH Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Vīne (Austrija) (pārstāvji — H. Wollmann un F. Urlesberger, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu tiktāl, ciktāl tajā ir atzīts, ka prasītājas ir pārkāpušas EKL 81. pantu un/vai EEZ līguma 53. pantu laika posmā no 1988. gada 20. septembra līdz 2000. gada 13. decembrim, no 2002. gada 1. aprīļa līdz 2002. gada 9. oktobrim un no 2004. gada 21. janvāra līdz 2004. gada 11. maijam;
- atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu tiktāl, ciktāl tas skar prasītājas;
- pakārtoti, samazināt lēmuma 2. panta 1. punktā prasītājām noteikto naudas sodu līdz apmēram, kas nepārsniedz EUR 1 980 000, un
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas apstrīd Komisijas 2007. gada 24. janvāra Lēmumu C (2006) 6762 galīgā redakcija lietā COMP/F/38.899 — Gāzes izolācijas slēgiekārtas. Apstrīdētajā lēmumā prasītājām un citiem uzņēmumiem ir noteikts naudas sods par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpumu. Saskaņā ar Komisijas teikto prasītājas ir piedalījušās vairākos nolīgumos un saskaņotās darbībās gāzes izolācijas slēgiekārtu nozarē.

Prasītājas pamato prasību galvenokārt ar EKL 81. panta 1. punkta un Regulas (EK) Nr. 1/2003 ⁽¹⁾ 23. panta pārkāpumu. Šajā sakarā tās apgalvo, ka VA TECH Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG uzliktais naudas sods ir nesamērīgi liels salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem uzliktajiem naudas sodiem. Turklāt ar veidu, kādā Komisija ir mēģinājusi sadalīt kopējo naudas sodu summu starp vairākām sabiedrībām, ir pārkāpts *ne bis in idem* princips. Papildus prasītājas apgalvo, ka Komisija ir nepareizi novērtējusi pārkāpuma ilgumu. Turklāt Komisija bez pārliecināta pierādījuma ir konstatējusi, ka līdz 2000. gada

13. decembrim norādītā pārkāpuma mērķis vai iedarbība bija konkurences ierobežošana Kopienā. Visbeidzot saistībā ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka, nosakot naudas sodus, kļūdaini nav ņemti vērā [atbildību] mīkstinošie apstākļi un paziņojums par sadarbību.

Otrkārt, prasītājas norāda, ka Komisija ir pārkāpusi būtiskus procesuālus noteikumus. Šajā sakarā tās norāda, ka ir pārkāptas tiesības tikt uzklautām.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.)

Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — Siemens Transmission & Distribution/Komisija

(lieta T-123/07)

(2007/C 140/53)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Siemens Transmission & Distribution, Manchester (Apvienotā Karaliste) (pārstāvji — H. Wollmann un F. Urlesberger, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu tiktāl, ciktāl tajā tiek atzīts, ka prasītāja ir pārkāpusi EKL 81. pantu un/vai EEZ līguma 53. pantu laika posmā no 1988. gada 15. aprīļa līdz 2000. gada 13. decembrim, no 2002. gada 1. aprīļa līdz 2002. gada 9. oktobrim un no 2004. gada 21. janvāra līdz 2004. gada 11. maijam;
- atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu tiktāl, ciktāl tas skar prasītāju;
- pakārtoti, samazināt lēmuma 2. panta 1. punktā prasītājai noteikto naudas sodu līdz apmēram, kas nepārsniedz EUR 1 100 000;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja apstrīd Komisijas 2007. gada 24. janvāra Lēmumu C (2006) 6762 galīgā redakcija lietā COMP/F/38.899 — Gāzes izolācijas slēgiekārtas. Apstrīdētajā lēmumā prasītājam un citiem uzņēmumiem ir noteikts naudas sods par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpumu. Saskaņā ar Komisijas veikto prasītāja ir piedalījusies vairākos nolīgumos un saskaņotās darbībās gāzes izolācijas slēgiekārtu nozarē.

Prasītāja pamato prasību galvenokārt ar EKL 81. panta 1. punkta un Regulas (EK) Nr. 1/2003⁽¹⁾ 23. panta 2. un 3. punkta un 25. panta pārkāpumu. Šajā sakarā tā apgalvo, ka tai uzliktais naudas sods pārsniedz 10 % no tās apgrozījuma iepriekšējā tirdzniecības gadā pirms lēmuma pieņemšanas. Turklāt Komisija, nosakot naudas sodu, nav ņēmusi vērā prasītājas individuālos apstākļus. Papildus prasītāja apgalvo, ka Komisija ir nepareizi novērtējusi prasītājas izdarītā pārkāpuma ilgumu. Attiecībā uz laika posmu līdz 1998. gada 16. jūlijam kriminālvajāšanai jau bija iestājies noilgums. Turklāt Komisija bez pārliecinoša pierādījuma ir konstatējusi, ka līdz 2000. gada 13. decembrim norādītā pārkāpuma mērķis vai iedarbība bija konkurences ierobežošana Kopienā. Visbeidzot saistībā ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka prasītāja ir nepamatoti apsūdzēta tajā, ka tā ir piedalījusies nolīgumos pēc 2002. gada.

Otrkārt, prasītāja norāda, ka Komisija ir pārkāpusi būtiskus procesuālus noteikumus. Šajā sakarā tā norāda, ka ir pārkāptas tiesības tikt uzklašātam.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.)

Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — Siemens Transmission & Distribution un Nuova Magrini Galileo/Komisija

(lieta T-124/07)

(2007/C 140/54)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Siemens Transmission & Distribution SA, Grenoble (Francija) un Nuova Magrini Galileo SpA, Bergamo (Itālija) (pārstāvji — H. Wollmann un F. Urlesberger, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu tiktāl, ciktāl tajā ir atzīts, ka prasītājas ir pārkāpušas EKL 81. pantu un/vai EEZ līguma 53. pantu laika posmā no 1988. gada 15. aprīļa līdz 2000. gada 13. decembrim, no 2002. gada 1. aprīļa līdz 2002. gada 9. oktobrim un no 2004. gada 21. janvāra līdz 2004. gada 11. maijam;
- atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu tiktāl, ciktāl tas skar prasītājas;
- pakārtoti, samazināt lēmuma 2. panta 1. punktā katrai no prasītājām noteikto naudas sodu līdz apmēram, kas nepārsniedz, attiecīgi, EUR 2 750 000 attiecībā uz pirmo prasītāju un EUR 1 100 000 attiecībā uz otro prasītāju;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas apstrīd Komisijas 2007. gada 24. janvāra Lēmumu C (2006) 6762 galīgā redakcija lietā COMP/F/38.899 — Gāzes izolācijas slēgiekārtas. Apstrīdētajā lēmumā prasītājām un citiem uzņēmumiem ir noteikti naudas sodi par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpumu. Saskaņā ar Komisijas veikto prasītājas ir piedalījušās vairākos nolīgumos un saskaņotās darbībās gāzes izolācijas slēgiekārtu nozarē.

Prasītājas pamato prasību galvenokārt ar EKL 81. panta 1. punkta un Regulas (EK) Nr. 1/2003⁽¹⁾ 23. panta 2. un 3. punkta un 25. panta pārkāpumu. Šajā sakarā tās apgalvo, ka tām uzliktie naudas sodi pārsniedz 10 % no to apgrozījuma iepriekšējā tirdzniecības gadā pirms lēmuma pieņemšanas. Turklāt Komisija, nosakot naudas sodu, nav ņēmusi vērā prasītāju individuālos apstākļus. Papildus prasītājas apgalvo, ka uzņēmumu identificēšana, ar kuriem prasītājas ir kopīgi atbildīgas, un naudas sodi, kas noteikti individuāliem saistītiem parādniekiem, nav izprotami un ir kļūdaini. Tāpat Komisija ir pārspīlējusi norādītā pārkāpuma ilgumu un nav atzinusi, ka attiecībā uz pārkāpuma lielāko daļu ir iestājies noilgums. Visbeidzot tiek norādīts, ka saistībā ar pirmo pamatu Komisija bez pārliecinoša pierādījuma ir konstatējusi, ka līdz 2000. gada 13. decembrim norādītā pārkāpuma mērķis vai iedarbība ir bijusi konkurences ierobežošana Kopienā.

Otrkārt, prasītājas norāda, ka Komisija ir pārkāpusi būtiskus procesuālus noteikumus. Šajā sakarā tās norāda, ka ir pārkāptas tiesības tikt uzklašātam.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.)

Prasība, kas celta 2007. gada 16. aprīlī — Scientific and Technological Committee u.c./Potocnik u.c., Komisijas locekļi

(lieta T-125/07)

(2007/C 140/55)

Tiesvedības valoda — poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Scientific and Technological Committee of AGH University of Science and Technology u.c., Krakova (Polijas Republika) (pārstāvis — A. Żurawski, advokāts)

Atbildētāji: J. Potocnik, S. Dimas un A. Piebalgs, Eiropas Kopienų Komisijas locekļi

Prasītāju prasījumi:

- atzīt, ka Eiropas Savienības Komisijas locekļi J. Potocnik, S. Dimas un A. Piebalgs, neveicot tūlītējus pasākumus ES iedzīvotāju aizsardzībai pēc trīs vēstuļu saņemšanas par apdraudējumu, kas saistīts ar tehnoloģijām CO₂ uzglabāšanai zemaugšnes kārtā, ir izdarījuši noziedzīgu nodarījumu nolaidības dēļ, tādējādi radot ES iedzīvotājiem ilgstošu dzīvības apdraudējumu un izraisot ekoloģiskas katastrofas draudus;
- vajadzības gadījumā noteikt, ka ir jāveic ieteiktie pētījumi;
- vajadzības gadījumā noteikt, ka tiek pilnībā finansēti pētījumi uzglabāšanas vietās, kam nav komerciāla rakstura, bet kuru mērķis ir nodrošināt ES iedzīvotāju dzīvības aizsardzību;
- vajadzības gadījumā noteikt, ka turpmāka CO₂ piesaistīšana zemaugšnes kārtā ir apturēta līdz ieteikto pētījumu pabeigšanai.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāji lūdz atzīt, ka Eiropas Komisijas locekļi nolaidības dēļ pēc tam, kad prasītāji viņiem bija ziņojuši par apdraudējumu cilvēku veselībai un videi, ko rada oglekļa dioksīda uzglabāšana zemaugšnes kārtā, neizmantojot konteinerus, nav veikuši piemērotus pasākumus, lai novērstu negatīvās sekas, ko izraisa šādu tehnoloģiju izmantošana. Attiecīgie Komisijas locekļi pēc pieprasījuma īstenot piemērotas darbības un veikt prasītāju ieteiktos pētījumus par to, kādas ir oglekļa dioksīda uzglabāšanas augsnē sekas saistībā ar problēmām, kas izklāstītas viņiem iesniegtajās sūdzībās, nav pauduši viedokli. Ar šo bezdarbību ir pārkāpta Eiropas Savienības tiesību sistēma, un šī bezdarbība ir pretrunā ar Komisijas locekļa pienākumiem.

Prasība, kas celta 2007. gada 20. aprīlī — Allos Walter Lang/ITSB — Kokoriko ("Coco Rico")

(lieta T-126/07)

(2007/C 140/56)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Allos Walter Lang GmbH, Mariendrebber (Vācijas Federatīvā Republika) (pārstāvis — H. Heldt, Rechtsanwalt)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otra procesa Apelāciju padomē dalībniece: KOKORIKO, Ltda

Prasītājas prasījumi:

- apturēt tiesvedību līdz stājas spēkā Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja lēmums lietā Az. 2069 C, kā arī lietā Az. 2070 par preču zīmju atzīšanu par spēkā neesošām;
- atcelt Iebildumu nodaļas 2006. gada 31. maija lēmumu Az. B 696684, kā arī Apelāciju otrās padomes 2007. gada 16. februāra lēmumu Az. R 1047/2006–2 un nosūtīt lietu atkārtotai izskatīšanai Apelācijas padomē;
- piespriest Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme "Coco Rico", kas attiecas uz precēm, kuras ietilpst 30. klasē (reģistrācijas pieteikums Nr. 2 949 899)

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašniece: KOKORIKO, Ltda

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: vārdiska preču zīme "KOKORIKO" (Kopienas preču zīme Nr. 101 386), kas attiecas uz precēm un pakalpojumiem, kuri ietilpst 29., 30. un 42. klasē, kā arī grafiska preču zīme "KOKORIKO" (Kopienas preču zīme Nr. 101 626), kas attiecas uz precēm un pakalpojumiem, kuri ietilpst 29., 30. un 42. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumus pieņemt un reģistrācijas pieteikumu noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Apelācijas padome nav ņēmusi vērā savā lēmumā prasītājas lūgumu atzīt par spēkā neesošām pretstatītās preču zīmes. Prasītāja norāda, ka gadījumā, kad pretstatītās preču zīmes atzītas par spēkā neesošām, vairs nepastāv Regulas Nr. 40/94 (⁽¹⁾) 8. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktie šķēršļi prasītājas pieprasītajai preču zīmju reģistrācijai.

(⁽¹⁾) Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.)

Apelācija, ko 2007. gada 20. aprīlī ierosinājis Bligny par Civildienesta tiesas 2007. gada 15. februāra rīkojumu lietā F-142/06 Bligny/Komisija

(lieta T-127/07 P)

(2007/C 140/57)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Francesco Bligny, Tassin-La-Demi-Lune (Francija)
(pārstāvis — P. Lebel-Nourissat, advokāts)

Pretējā puse procesā: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atzīt, ka Civildienesta tiesa ir pieļāvusi kļūdu, izvērtējot kandidāta pieteikumu, attiecībā uz kandidāta pienākumu pievienot pilsonību apliecināšanu dokumentu;
- atzīt, ka Civildienesta tiesa nav izskatījusi prasītāja izvirzītos pamatus par konkursa EPSO AD/26/05 atlases komisijai saistošo tiesiskās palāvbības un labas pārvaldības principu neievērošanu;
- šajā sakarā atcelt Civildienesta tiesas 2007. gada 15. februāra rīkojumu lietā F-142/06;
- izlemjot lietu no jauna, atcelt konkursa EPSO/AD/06/05 atlases komisijas 2006. gada 7. decembra un 2006. gada 23. novembra lēmumus, kuros prasītājam atteikta piedalīšanās konkursā un tādējādi viņa rakstiskā pārbaudījuma pārbaude, un atzīt par nelikumīgu Eiropas Personāla atlases biroja mājas lapā 2006. gada 15. maijā publicēto konkursa kandidātiem paredzēto pieteikuma veidlapu;

- pakārtoti, nosūtīt lietu atpakaļ izskatīšanai Civildienesta tiesā un piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzībā prasītājs lūdz atcelt Civildienesta tiesas rīkojumu, ar kuru kā acīmredzami nepamatota noraidīta viņa sūdzība, kurā viņš lūdza atcelt konkursa atlases komisijas lēmumu atteikties labot viņa rakstisko pārbaudījumu tāpēc, ka viņa kandidatūras pietikumam nebija pievienots pilsonību apliecināošs dokuments.

Apelācijas sūdzības pamatojumā prasītājs norāda, ka Civildienesta tiesa esot sagrozījusi tai iesniegtos faktus, tādējādi nepareizi interpretējot kandidātu aizpildāmo paziņojumu par kandidatūru, kā dēļ tika pieļauta kļūda pieteikuma izvērtēšanā. Prasītājs turklāt izvirza pamatu, kas balstīts uz to, ka apstrīdētajā rīkojumā neesot norādīts pietiekams pamatojums, jo Civildienesta tiesa neesot izvērtējusi visus pamatus un prasījumus, ko viņš bija izvirzījis pirmajā instancē.

Prasība, kas celta 2007. gada 23. aprīlī — Suez/ITSB (“Delivering the essentials of life”)

(lieta T-128/07)

(2007/C 140/58)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Suez SA, Parīze (Francija) (pārstāvis — P. Combeau, avocat)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme “Delivering the essentials of life” attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 1., 9., 11., 16., 35., 36., 37., 38., 39., 40., 41. un 42. klasē (reģistrācijas pieteikums Nr. 4102497)

Pārbaudītāja lēmums: reģistrāciju atteikt;

Apelāciju padomes lēmums: apelāciju noraidīt;

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 40/94 ⁽¹⁾ 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums, jo pretēji tam, ko ITSB Apelāciju padome konstatēja apstrīdētajā lēmumā, reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei neesot tikai slavinošā nozīme un tā neaprakstot preču vai pakalpojumu, kuru apzīmēšanai tā ir paredzēta, kādu īpašību vai pazīmi.

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2007. gada 17. aprīlī — Īrija/Komisija

(lieta T-129/07)

(2007/C 140/59)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Īrija (pārstāvji — D. O'Hagan, E. Alkin un P. McGarry, Barrister)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt atbilstoši Līguma 230. pantam pilnībā vai daļēji Komisijas 2007. gada 7. februāra lēmumu C (2007) 286 galīgā redakcijā par minerāleļļu, ko *Gardannei*, *Shannon* un *Sardaigne* reģionā izmanto kā degvielu alumīnija ražošanā, atbrīvošanu no akcīzes nodokļa, kurus attiecīgi piemēro Francija, Īrija un Itālija, ciktāl tas attiecas uz Īrijas piemēroto minerāleļļas, ko izmanto *Shannon* reģionā alumīnija ražošanai, atbrīvojumu no akcīzes nodokļa;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja lūdz atcelt Komisijas 2007. gada 7. februāra lēmumu C (2007) 286 galīgā redakcijā, ar kuru Komisija atzina, ka atbrīvojums no akcīzes nodokļa, ko Francija, Īrija un Itālija piešķir alumīnija ražošanā izmantotajam dīzeļdegvielai no 2004. gada 1. janvāra, ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, un ka noteikta šī atbalsta daļa nav saderīga ar kopējo tirgu.

Savas prasības pamatojumam prasītāja norāda četrus pamatus.

Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka Komisija kļūdaini ir secinājusi, ka Īrija nav pierādījusi, ka atbrīvojums no nodokļa atbilst valsts nodokļu sistēmas raksturam un loģikai.

Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija nav veikusi pienācīgu konkurences analīzi, lai pamatotu apgalvojumu, ka Īrijas pasākums, iespējams, ietekmē tirdzniecību Kopienā un traucē vai draud traucēt konkurenci.

Treškārt, prasītāja uzskata, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj tiesiskās drošības aizsardzības principu apstākļos, kad Komisija jau ir atļāvusi īpašu atkāpi līdz 2006. gada beigām.

Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu secinot, ka attiecīgais valsts atbalsts ir jauns atbalsts, salīdzinājumā ar jau pastāvošo atbalstu.

Prasība, kas celta 2007. gada 19. aprīlī — Aughinish Alumina/Komisija

(lieta T-130/07)

(2007/C 140/60)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Aughinish Alumina Ltd, Askeaton (Īrija) (pārstāvji — J. Handoll, C. Waterson, solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Komisijas 2007. gada 7. janvāra lēmumu attiecībā uz atbrīvojumu no akcīzes nodokļa par minerāleļļām, ko Gardannā, Šenonas apgabalā un Sardīnijā izmanto par kurināmo alumīnija oksīda ražošanā, ciktāl šis lēmums attiecas uz AAL;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, kas radušies AAL šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāja lūdz daļēji atcelt Komisijas 2007. gada 7. janvāra Lēmumu C(2007)286, galīgā redakcija, attiecībā uz Francijas, Īrijas un Itālijas noteikto atbrīvojumu no akcīzes nodokļa par minerāleļļām, ko attiecīgi Gardannā, Šenonas apgabalā un Sardīnijā izmanto par kurināmo alumīnija oksīda ražošanā, ciktāl šis lēmums attiecas uz *Aughinish Alumina Ltd* (turpmāk tekstā — "AAL").

Savas prasības atbalstam AAL izvirza astoņus atcelšanas pamatus.

Pirmkārt, prasītāja norāda, ka Komisija neievēroja to, ka atbrīvojums atbilst Īrijas nodokļu sistēmas būtībai un loģikai un līdz ar to nav atbalsts.

Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija nav pienācīgi izanalizējusi attiecīgos tirgus un konkurences struktūru tajos. Ņemot vērā to, ka Komisija pati iepriekš apstiprināja, ka nepastāv konkurences traucējumi, un to, ka Padome atļāva piemērot atbrīvojumus līdz 2006. gada 31. decembrim, prasītāja uzskata, ka Komisijai bija pienākums pierādīt, ka tā veikusi rūpīgu ekonomisku analīzi, kas skaidri liecinātu par to, ka pastāvēja konkurences traucējumi vai to draudi. Tātad prasītāja apgalvo, ka Komisija nav pierādījusi, ka attiecīgais atbrīvojums ir atbalsts.

Treškārt, pat ja atbrīvojums tomēr būtu uzskatāms par atbalstu, prasītāja pārmet Komisijai, ka tā neuzskatīja attiecīgo atbalstu par pastāvošu atbalstu, uz kuru attiecas EKL 88. panta 1. punkts. Atbalsts bija saistību, kuras tika uzņemtas pirms Īrijas pievienošanās Eiropas Kopienām, priekšmets un tika paziņots 1983. gada janvārī. Tā kā Komisija nebija rīkojusies līdz 2000. gada 17. jūlijam, 10 gadu noilguma periods ir beidzies un atgūšana tātad nebija pieļaujama. Prasītāja tātad apgalvo, ka attiecīgo atbalstu nevar uzskatīt par atbalsta shēmu.

Ceturtkārt, prasītāja norāda, ka Komisijai būtu bijis jāievēro viss *acquis* akcīzes nodokļu saskaņošanas jomā, lai noteiktu, vai un kādā veidā izmantot savas pilnvaras atbilstoši EK līguma noteikumiem par valsts atbalstu. Apstrīdētajā lēmumā ir būtiski pārkāpts tiesiskās drošības princips, jo tas ignorējot atļaujas, ko izsniedza Padome saskaņā ar EKL 93. pantu, pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu. Turklāt tiek apgalvots, ka Komisija nav izvērtējusi apsvērumu, ka atbilstoši EKL 93. pantam Padomes pieņemtie noteikumi bija *lex specialis*, kam bija jānodrošina priekšroka pār jebkādu tam neatbilstošu valsts atbalsta noteikumu interpretāciju. Turklāt prasītāja apgalvo, ka Komisija nav izmantojusi procedūras, kas tai ir pieejamas saskaņā ar Direktīvu 92/81/EEK, lai atrisinātu jautājumu par valsts atbalstu vai citas bažas, un nav mēģinājusi panākt attiecīgo Padomes lēmumu atcelšanu, tādējādi samazinot Padomes pasākumu lietderīgo iedarbību.

Piektkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, nav ņēmusi vērā EKL 3. un 157. panta pamatprasības, proti, stiprināt Kopienas rūpniecības konkurētspēju un nodrošināt vajadzīgos apstākļus Kopienas rūpniecības konkurētspējai.

Sestkārt, konstatējot, ka 20 % no atbrīvojuma summas bija valsts atbalsts, Komisija neesot ņēmusi vērā apstākli, ka prasītājai bija jāpilda vairāki pienākumi vides aizsardzības jomā, un neesot apsvērusi pasākumus, kuriem būtu tāda pati stimulējoša iedarbība kā prasībai maksāt ievērojamu daļu no valsts nodokļa summas.

Septītkārt, prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu tika pārkāpts tiesiskās palāvības aizsardzības princips un tiesiskās drošības princips.

Astotkārt, EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras pārmērīgs ilgums ir pretrunā labas pārvaldības principam un tiesiskās drošības principam, un prasītāja apgalvo, ka tas ir īpaši būtiski, ņemot vērā, ka Komisija pirms procedūras sākšanas jau bija pieļāvusi bezdarbību attiecībā uz 1983. gada paziņojumu.

Prasība, kas celta 2007. gada 19. aprīlī — Fuji Electric Holdings un Fuji Electric Systems/Komisija

(lieta T-132/07)

(2007/C 140/61)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Fuji Electric Holdings Co., Ltd, Kavasaki (Japāna), un Fuji Electric Systems Co., Ltd, Tokija (Japāna) (pārstāvji — P. Chapatte, P. Walter, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītāju prasījumi:

Prasītājas lūdz Tiesu:

- atcelt lēmuma 1. panta g) apakšpunktu, ciktāl tajā atzīts, ka FEH pārmestais pārkāpums pastāvēja pēc 2000. gada septembra;
- pilnībā atcelt lēmuma 1. panta h) apakšpunktu;
- atcelt lēmuma 2. panta d) apakšpunktu, ciktāl tajā ir atzīts, ka FES ir solidāri un atsevišķi atbildīga par naudas sodu, kas uzlikts atbilstoši šai tiesību normai;
- atcelt lēmuma 2. panta f) apakšpunktu, ciktāl ar to atzīts, ka Fuji ir solidāri un atsevišķi atbildīga par naudas sodu, kas uzlikts atbilstoši šai tiesību normai;
- samazināt Fuji uzliktā naudas soda apmēru; un
- piespriest Komisijai segt savus un atlīdzināt Fuji tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas atbilstoši EKL 230. pantam cēla prasību atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmumu (lieta COMP/F/38.899 — komutācijas aparātūra gāzes izolācijai — C (2006) 6762 gal. red.), kurā Komisija atzina, ka cita starpā prasītājas ir pārkāpušas EKL 81. pantu un, sākot ar 1994. gada 1. janvāri, arī EEZ līguma 53. pantu komutācijas aparātūras gāzes izolācijai nozarē, noslēdzot vairākas aizliegtas vienošanās par a) tirgus sadali, b) kvotu piešķiršanu un attiecīgo tirgus daļu saglabāšanu, c) individuālu komutācijas aparātūras gāzes izolācijai līgumu piešķiršanu (publiskā iepirkuma ietekmēšana), d) cenu noteikšana, e) vienošanos pārtraukt licenču līgumus ar uzņēmumiem, kas nav aizliegtās vienošanās biedri, un f) būtisku tirgus informācijas apmaiņu. Pakārtoti, prasītājas lūdz samazināt uzliktā naudas soda apmēru.

Lēmumā atzīts, ka *Fuji Electric Systems* (turpmāk tekstā — “FES”) ir atbildīga par līdzdalību pārkāpumā no 1988. gada 15. aprīļa līdz 2002. gada 30. septembrim. Tomēr FES iebilst, ka tā ir piedalījies GQ līgumā un apgalvo, ka nebija iesaistīta komutācijas aparātūras gāzes izolācijai tirdzniecībā līdz pat 2001. gada 1. jūlijam, apmēram deviņus mēnešus pēc tam, kad *Fuji Electric Holdings* (turpmāk tekstā — “FEH”) bija izstājušās no aizliegtās vienošanās. Atzīstot, ka FEH turpināja piedalīties GQ līgumā pēc Japānas biedru sanāksmes, kas notika ap 2000. gada septembri, tā apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, juridisku kļūdu attiecībā uz pierādīšanas pienākumu, kā arī juridisku kļūdu saistībā ar vienlīdzīgu attieksmi.

Turklāt *Fuji* uzsver, ka to nevarēja atzīt par solidāri un atsevišķi atbildīgu par *Japan AE Power Systems Corporation* (turpmāk tekstā — “JAEPS”) iesaistīšanos aizliegtās vienošanās īstenošanā, jo tai nebija iespējas ietekmēt JAEPS lēmumus, un tai arī nebija zināms par tās iespējamo aizliegtās vienošanās dalību. Tādējādi prasītājas apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz FES pārkāpumiem.

Visbeidzot, *Fuji* uzsver, ka lēmumā ir pieļautas acīmredzamas kļūdas vērtējumā attiecībā uz pārkāpuma ilgumu, kā arī atbildību par JAEPS iespējamo pārkāpumu. Turklāt Komisija nav pareizi noteikusi tās informācijas vērtību, ko ir iesniegušas prasītājas, atzīstot, ka tā negarantēja uzliktā naudas soda samazināšanu atbilstoši paziņojumam par sadarbību. Šajā sakarā *Fuji* apgalvo, ka uzliktā naudas soda apmērs būtu būtiski jāsamazina.

Prasība, kas celta 2007. gada 18. aprīlī — Mitsubishi Electric/Komisija**(lieta T-133/07)**

(2007/C 140/62)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Mitsubishi Electric Corp.*, Tokija (Japāna) (pārstāvji — *R. Denton*, *Solicitor* un *K. Haegeman*, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt lēmumu, it īpaši tā 1.–4. pantu, daļā, kas attiecas uz *Melco* un *TMT&D* par laikposmu, kurā *Melco* ir kopīga un atsevišķu atbildība ar *Toshiba* par *TMT&D* darbībām; vai
- atcelt lēmuma 2. panta g) punktu un 2. panta h) punktu daļā, kas attiecas uz *Melco*; vai
- grozīt lēmuma 2. pantu daļā, kas attiecas uz *Melco*, atceļot vai, pakārtoti, ievērojami samazinot *Melco* uzlikto naudas sodu; un katrā ziņā
- piespriest Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt *Melco* tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar šo tiesvedību.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja — *Mitsubishi Electric Corporation* (turpmāk tekstā — “*Melco*”) ir iesniegusi prasību, pamatojoties uz EKL 230. un 229. pantu, atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmumu (lieta COMP/F/38.899 — Gāzes izolācijas slēgiekārtas — C (2006) 6762 galīgā redakcija), ar kuru Komisija ir atzinusi prasītāju, tāpat kā citus uzņēmumus, par vainīgu EKL 81. panta 1. punkta pārkāpumā un kopš 1994. gada 1. janvāra — arī EEZ 53. panta pārkāpumā gāzes izolācijas slēgiekārtu nozarē (turpmāk tekstā — “GIS”), kas izdarīts, noslēdzot vienošanās un veicot saskaņotas darbības, kas ietvēra a) tirgus sadali, b) kvotu piešķiršanu un attiecīgo tirgus daļu saglabāšanu, c) individuālu GIS projektu (*bid-rigging*) piešķiršanu atsevišķiem ražotājiem un manipulēšanu ar šo projektu piešķiršanas procedūrām, d) cenu noteikšanu, e) vienošanās izbeigt licenču līgumus ar uzņēmumiem, kas nav kartēļa dalībnieki un f) slepenas tirgus informācijas apmaiņu. Pakārtoti, prasītāja prasa atcelt vai samazināt noteikto naudas sodu.

Melco savas prasības pamatojumam izvirza šādus pamatus:

Komisija nav atbilstoši pierādījusi, ka prasītāja ir pārkāpusi EKL 81. pantu, piedaloties kartelī, kura mērķis vai sekas bija konkurences ierobežošana EEZ.

Prasītāja apgalvo, ka Komisija nav pierādījusi, ka pastāv līgums, kura dalībniece būtu *Melco* un kas pārkāptu EKL 81. pantu.

Prasītāja tāpat piebilst, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, neņemot vērā tehniskos un ekonomiskos pierādījumus, kas izskaidro to, ka *Melco* nav pārstāvēts Eiropas tirgū un pierāda tās grūtības, kas saistītas ar tās iesaistīšanos šajā tirgū.

Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi pierādīšanas noteikumus, nepamatoti apvēršot pierādīšanas pienākumu un ir pārkāpusi nevainīguma prezumciju.

Turklāt pēc prasītājas uzskatiem Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma principus dažādos aspektos: aprēķinot *Melco* uzlikto naudas sodu, pamatojoties uz 2001. gada, nevis 2003. gada, apgrozījumu; aprēķinot *Melco* piemērojamo koeficientu un kļūdaini nosakot *GIS* pasaules tirgu un *Melco* daļu tajā. Turklāt Komisija ir pārkāpusi samērīguma principu, uzliekot *Melco* naudas sodu par tās piedalīšanos kvotu sadales līgumā tādā pašā veidā, kā Eiropas ražotājiem, kas piedalījušies gan kvotu sadales līgumā, gan Eiropas kvotu līgumā.

Prasītāja apgalvo, ka Komisija nav ievērojusi pienākumu sniegt pamatojumu, uzskatot, ka *Melco* uzliktais naudas sods ir jāaprēķina, pamatojoties uz 2001. gada apgrozījumu, un ka *Melco* ir 15–20 % no *GIS* pasaules tirgus.

Turklāt Komisija ir pārkāpusi labas pārvaldības principu, nosakot kopējo *GIS* tirgus vērtību.

Prasītāja apgalvo, ka Komisija nav ņēmusi vērā ekonomiskos un tehniskos pierādījumus, vērtējot *Melco* rīcības sekas un aprēķinot *Melco* naudas sodu. Pēc prasītājas uzskatiem, Komisija ir kļūdījies arī, nosakot inkriminētā kartēļa ilgumu.

Prasītāja arī apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi prasītājas tiesības uz aizstāvēšanos un tiesības tikt uzklautam, noteikdama naudas sodu, nenorādot *Melco* būtiskus pierādījumus, kas apliecinātu tās vainu vai nevainīgumu. Visbeidzot, Komisija administratīvās procedūras laikā nav izskaidrojusi *Melco* savus apsvērumus par kompensācijas teoriju, tādējādi pārkāpjot tiesības uz aizstāvēšanos.

Prasība, kas celta 2007. gada 19. aprīlī — Itālija/Komisija

(lieta T-135/07)

(2007/C 140/63)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Itālijas Republika (pārstāvis — G. Aiello, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- saskaņā ar EKL 230. pantu atcelt lēmumu, kas iekļauts Komisijas Lauksaimniecības ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora 2007. gada 7. februāra vēstulē Nr. 3585;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Itālijas Republikas valdība Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā ir cēlusi prasību, lai panāktu, ka saskaņā ar EKL 230. pantu tiek atcelts lēmums, kas ir iekļauts Komisijas Lauksaimniecības ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora 2007. gada 7. februāra vēstulē Nr. 3585 un ar ko ir noraidīts Itālijas iestāžu lūgums pieņemt ārkārtas pasākumus Itālijas mājputnu gaļas tirgus atbalstam saskaņā ar 14. pantu Padomes 1975. gada 29. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2777/75 par mājputnu gaļas tirgus kopīgo organizāciju ⁽¹⁾ saistībā ar cāļiem, kas iznīcināti apgabalos, kurus skārusi putnu gripa un kuros veikti apriti ierobežojoši veterinārie pasākumi laika posmā no 1999. gada decembra līdz 2003. gada septembrim.

Itālijas valdība norāda šādus pamatus:

- ir pārkāpts Kopienas ražotāju nediskriminācijas princips, kas ir paredzēts EKL 34. panta 2. punkta otrajā daļā, jo atbildētāja ir piekritusi ārkārtas pasākumiem tirgus atbalstam tikai inkubējamo olu nozarē, ar apstrīdēto lēmumu noraidot līdzīgus pasākumus mājputnu gaļas nozarē;

- Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras un pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

Prasītāja šajā sakarā norāda, ka, lai sasniegtu Regulas Nr. 2777/75 mērķi, Komisijai bija jāpieņem ārkārtas atbalsta pasākumi Itālijas mājputnu gaļas tirgū, kas ļoti ilgu laiku ir bijusi putnkopības nozare, kuru Itālijā visvairāk ir skāruši ierobežojumi. Komisija ir atteikusies pieņemt minētos pasākumus, neraugoties uz vairākkārtējiem prasītājas lūgumiem, un ir piekritusi tikai atbalsta pasākumiem inkubējamo olu nozarē, kas bija nozare, kuru Itālijā vismazāk skāruši ierobežojošie pasākumi, un kas principā bija vienīgā nozare, kura skarta Nīderlandē. Tādējādi Komisija skaidri bija paredzējusi lielāko pieejamo līdzekļu daļu piešķirt Nīderlandes ražotājiem, līdz minimumam samazinot Itālijas ražotājiem piešķirto pabalstu;

- ir nepareizi interpretēts un ir pārkāpts Regulas Nr. 2777/75 14. pants un ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

Prasītāja uzskata, ka pretēji tam, ko apgalvo atbildētāja, attiecīgās regulas 14. pants nav piemērojams tikai tad, ja līdzsvars tirgū ir izjaukts tāpēc, ka ražotāji, kas atrodas kādā apgabalā, kurā tiek veikti uzraudzības un aizsardzības pasākumi, nevar piekļūt tirgum ārpus šī apgabala. Faktiski Komisija varētu pieņemt ārkārtas atbalsta pasākumus, lai atjaunotu līdzsvaru tirgū, kurā ir pastāvējuši aprites ierobežojumi, kas radušies, veicot pasākumus, kuru mērķis ir cīnīties pret dzīvnieku slimību izplatību, neņemot vērā to, ka šie ierobežojumi attiecas uz precēm, kas tiek ievestas noteiktā apgabalā, vai precēm, kuras no tā tiek izvestas;

- ir pārkāpti labas pārvaldības, objektivitātes, taisnīguma un pārskatāmības principi.

(¹) OV L 282, 01.11.1975., 77. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 30. aprīlī — Colgate-Palmolive/ITSB– CMS Hasche Sigle (“VISIBLE WHITE”)

(lieta T-136/07)

(2007/C 140/64)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Colgate-Palmolive Co., Ņujorka (Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvji — M. Zintler, H. Harmeling un K.-U. Plath, lawyers)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otra procesa Apelāciju padomē dalībiece: CMS Hasche Sigle, Ķelne (Vācija)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Apelāciju ceturtās padomes 2007. gada 15. februāra lēmumu;
- atstāt spēkā Anulēšanas nodaļas lēmumu un konstatēt, ka Kopienas preču zīme Nr. 802 793 “VISIBLE WHITE” paliek reģistrēta;
- atlīdzināt prasītājai tiesāšanās izdevumus, kas radušies saistībā ar pieteikumu atzīt [preču zīmi] par spēkā neesošu, atcelt Apelāciju padomes lēmumu par tiesāšanās izdevumiem un atlīdzināt prasītājai tiesāšanās izdevumus, kas radušies šajā procesā.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīme, kuru lūdz atzīt par spēkā neesošu: vārdiska preču zīme “VISIBLE WHITE”, kas attiecas uz precēm, kuras ietilpst 3. klasē — Kopienas preču zīme Nr. 802 793

Kopienas preču zīmes īpašniece: prasītāja

Lietas dalībiece, kas lūdz atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu: CMS Hasche Sigle

Anulēšanas nodaļas lēmums: noraidīt pieteikumu par [preču zīmes] atzīšanu par spēkā neesošu

Apelāciju padomes lēmums: atcelt Anulēšanas nodaļas lēmumu un atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkta pārkāpums, jo Apelāciju padome nepareizi uzskatīja elementu “VISIBLE” un elementu “WHITE” kā aprakstošus gan attiecībā uz “zobu pastu”, gan “mutes skalošanas līdzekli” un uzskatīja, ka šo elementu kombinācija ir kopumā aprakstoša un tai nepiemīt atšķirtspēja.

Prasība, kas celta 2007. gada 4. maijā — General Technic-Otis/Komisija

(lieta T-141/07)

(2007/C 140/65)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: General Technic-Otis Sàrl, Howald (Luksemburgas Lielhercogiste) (pārstāvis — M. Nosbusch, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- pamatojoties uz EKL 230. pantu, atcelt Komisijas 2007. gada 21. februārī pieņemto lēmumu par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru lietā COMP/E-1/38.823 — Lifti un eskalatori daļā, kas attiecas uz GTO;
- pakārtoti, pamatojoties uz EKL 229. pantu, atcelt vai samazināt naudas soda summu, kas tai ir jāsamaksā atbilstoši šim lēmumam;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāja lūdz daļēji atcelt Komisijas 2007. gada 21. februāra Lēmumu K(2007) 512, galīgā redakcija, par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/E-1/38.823 — PO/Lifti un eskalatori) saistībā ar aizliegtu vienošanos liftu un mehānisko kāpņu uzstādīšanas un apkopes tirgū Beļģijā, Vācijā, Luksemburgā un Nīderlandē, kas attiecas uz manipulācijām ar konkursiem, tirgus sadalīšanu, cenu noteikšanu, projektu un pārdošanas, uzstādīšanas, apkopes un iekārtu modernizācijas līgumu piešķiršanu, kā arī ar to saistītās informācijas apmaiņu tiktāl, ciktāl šis lēmums attiecas uz prasītāju. Pakārtoti, prasītāja lūdz atcelt vai samazināt naudas sodu, kas tai ir uzlikts ar apstrīdēto lēmumu.

Prasījumu pamatojumam prasītāja izvirza septiņus pamatus.

Pirmajā pamatā prasītāja norāda, ka, piemērojot noteikumus par naudas sodu aprēķināšanu, Komisija ir pieļāvusi kļūdas tiesībās un faktos, jo ir uzskatījusi, ka inkriminētā prakse veido "ļoti smagu" pārkāpumu. Prasītāja apgalvo, ka naudas soda pamata summa līdz ar to būtu jāsamazina, ņemot vērā attiecīgā tirgus ierobežoto teritoriju, kā arī inkriminētās prakses nelielo ietekmi attiecīgajā tirgū.

Otrajā pamatā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdas tiesībās un faktos, jo tā nav ņēmusi vērā prasītājas faktiskās ekonomiskās iespējas radīt kaitējumu. Tā arī apgalvo, ka, nosakot naudas soda summu, Komisijai bija jāņem vērā pilnībā prasītājas neatkarīgi vadīta mazā vai vidējā uzņēmuma statuss, kura dēļ šis uzņēmums tādējādi nevarēja radīt būtisku kaitējumu tirgū.

Trešajā pamatā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdas tiesībās un faktos, jo tā nav noteikusi naudas soda summu, nepārsniedzot 10 % no tās apgrozījuma, un ka tai nav pamata ņemt vērā mātes sabiedrību apgrozījumu, lai aprēķinātu prasītājai uzliedzamā maksimālā naudas soda summu.

Ceturto pamatu veido tas, ka Komisija nav ievērojusi vienlīdzīgas attieksmes principu, jo atbildības principu tā nav piemērojusi konsekventi visiem attiecīgās aizliegtās vienošanās dalībniekiem. Prasītāja apgalvo, ka Komisija inkriminēto praksi ir attiecinājusi uz mātes sabiedrībām, bet nav attiecinājusi uz kādu citu sabiedrību, kurai arī ir piespriests sods ar to pašu lēmumu, lai gan tā

atradās situācijā, kas ir līdzīga prasītājas situācijai saistībā ar mātes sabiedrību veikto kontroli.

Piektajā pamatā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdas tiesībās un faktos, jo tā nav samazinājusi tās naudas soda summu par 50 % atbilstoši paziņojumam par apžēlošanu ⁽¹⁾. Prasītāja apgalvo, ka sadarbība ar Komisijas dienestiem bija cieša, pastāvīga un īpaši plaša, un ka tas ir pamats naudas soda samazināšanai līdz minimumam, kā tas ir paredzēts paziņojumā par apžēlošanu, proti, par 50 %.

Prasītājas norādīto sesto pamatu veido tiesiskās palāvības principa pārkāpums, jo Komisija tai noteikto naudas sodu nav samazinājusi par papildus 10 % sakarā ar faktu neapstrīdēšanu. Prasītāja apgalvo, ka paziņojums par iebildumiem, kā arī pašas Komisijas lēmumu pieņemšanas prakse ir radījusi pamatotas cerības sagaidīt par to naudas soda samazināšanu par 10 %, un nevis tikai par 1 %, kā tas ir paredzēts apstrīdētajā lēmumā.

Septīto pamatu veido sodu samērīguma principa pārkāpums, jo prasītājai piespriests naudas sods nav pamatots, ņemot vērā attiecīgo pārkāpumu un, galvenokārt, tā iespējami nelielo ietekmi tirgū un to, ka pārkāpumu ir izdarījis neliels uzņēmums.

⁽¹⁾ Komisijas paziņojums par atbrīvošanu no naudas soda un tā samazināšanu aizliegtu vienošanos lietās (OV 2002 C 45, 3. lpp.)

Prasība, kas celta 2007. gada 4. maijā — General Technic/Komisija

(lieta T-142/07)

(2007/C 140/66)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: General Technic Sàrl, Luksemburga (Luksemburgas Lielhercogiste) (pārstāvis — M. Nosbusch, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītājas prasījumi:

- pamatojoties uz EKL 230. pantu, atcelt Komisijas 2007. gada 21. februāra lēmumu par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru lietā COMP/E-1/38.823 — Elevatori un eskalatori, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

- pakārtoti, pamatojoties uz EKL 229. pantu, atcelt vai samazināt tā naudas soda apmēru, kas tai uzlikts ar šo lēmumu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāja lūdz daļēji atcelt Komisijas 2007. gada 21. februāra lēmumu C (2007) 512 gal. red. par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/E-1/38.823 — PO/Elevatori un eskalatori) sakarā ar aizliegtu vienošanos par liftu un mehānisko kāpņu uzstādīšanu un uzturēšanu Beļģijā, Vācijā, Luksemburgā un Nīderlandē, ar kurām tika ietekmēta publiskā iepirkuma procedūra, sadalīts tirgus, noteiktas cenas, piešķirti projekti un līgumi par aparātūras tirdzniecību, uzstādīšanu, uzturēšanu un modernizēšanu un informācijas apmaiņu, ciktāl šis lēmums attiecas uz prasītāju. Pakārtoti, prasītāja lūdz atcelt vai samazināt tai ar apstrīdēto lēmumu uzliktā naudas soda apmēru.

Savas prasības pamatojumam prasītāja uzsver, ka Komisija nav pieteikusi pamatojumu lēmumu atzīt par solidāri līdzatbildīgu tās meitas uzņēmuma, kas ir aizliegtās vienošanās dalībniece, uzliktā naudas soda samaksāšanā. Tā apgalvo, ka Komisija nav ņēmusi vērā tās dalības meitas uzņēmuma kapitālā būtību un apmēru, jo prasītāja ir finansiāla rakstura sabiedrība, kas pati neveic tirdzniecības darbības un ka tai ir mazākuma dalība meitas uzņēmumā un tā nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs tās finansiālo interešu aizsardzībai. Prasītāja arī apgalvo, ka Komisija nav no juridiskā viedokļa pieteikusi pamatojumu tās iesaistīšanos attiecīgās aizliegtās vienošanās noslēgšanā, atšķirībā no tās akcionāres — kā meitas uzņēmuma līdzpārvaldnieces — personīgās lomas.

Prasība, kas celta 2007. gada 30. aprīlī — UMG Recordings/ITSB — Osman ("MOTOWN")

(lieta T-143/07)

(2007/C 140/67)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: UMG Recordings, Inc., Santa Monica (ASV) (pārstāvji — E. Armijo Chávarri, A. Castán Pérez-Gómez, lawyers)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otrs procesa Apelāciju padomē dalībnieks: Jimmy Osman, Londona (Apvienotā Karaliste)

Prasītājas prasījumi:

Prasītāja lūdz Tiesu:

- atzīt tās prasības pieteikumu un tam pievienotos dokumentus par pieņemamiem un atzīt, ka, apstrīdot ITSB Apelāciju otrās padomes 2007. gada 15. februāra lēmumu lietā R-523/2006-2, apelācijas sūdzība ir iesniegta termiņā un atbilstoši formai, un pēc atbilstošu procesuālo darbību veikšanas, pieņemt spriedumu, atceļot šo lēmumu, un skaidri noteikt ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīme, kuru lūdz atzīt par spēkā neesošu: Kopienas vārdiska preču zīme "MOTOWN", kas attiecas uz precēm un pakalpojumiem, kuri ietilpst 9., 25., 41. un 42. klasē — reģistrācijas pieteikums Nr. 206 243

Kopienas preču zīmes īpašnieks: UMG Recordings

Lietas dalībnieks, kas lūdz atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu: Jimmy Osman

Anulēšanas nodaļas lēmums: apstiprināt pieteikumu par atzīšanu par spēkā neesošu attiecībā uz visiem aplūkojamiem pakalpojumiem, kuri ietilpst 42. klasē, un noraidīt to tiktāl, ciktāl tas attiecas uz 41. klases pakalpojumiem

Apelāciju padomes lēmums: apmierināt Jimmy Osman iesniegto apelācijas sūdzību

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas (EK) Nr. 40/94 15. panta 1. punkta un 50. panta 1. punkta pārkāpums.

Prasītāja norāda, ka Apelāciju padome, iespējams, ir pieļāvusi kļūdu, novērtējot pierādījumus, kas iesniegti, lai pierādītu tās preču zīmes izmantošanu attiecībā uz aplūkojamajiem pakalpojumiem, kuri ietilpst 41. klasē.

Pirmkārt, prasītāja norāda, ka Apelāciju padome nav ņēmusi vērā to, ka apstrīdēto preču zīmi attiecībā uz aplūkojamajiem pakalpojumiem izmanto abi reģistrētie īpašnieki, kā arī trešās personas ar īpašnieka piekrišanu.

Otrkārt, saskaņā ar prasītājas teikto Apelāciju padome ir sajaukusi "diskotēku pakalpojumus" un "muzikālu pakalpojumu organizēšanu", jo nav ņēmusi vērā, ka tie pieder atšķirīgām pakalpojumu kategorijām.

Treškārt, prasītāja apgalvo, ka pat tad, ja pieņemtu, ka tā ne tieši, ne netieši nav piedalījusies "diskotēku pakalpojumu" sniegšanā un/vai "muzikālu pasākumu organizēšanā", varētu uzskatīt, ka tā sniedza specifiskus pakalpojumus, kuri ietilpst iepriekš minētajās kategorijās, un ka šo "apakšpakalpojumu" sniegšana ļāva izpildīt pienākumu izmantot tās preču zīmi tā sauktajās pakalpojumu pamatkategorijās (proti, attiecībā uz apstrīdētajiem pakalpojumiem).

Prasība, kas celta 2007. gada 4. maijā — Euro-Information/ITSB (“CYBERBOURSE”)

(lieta T-155/07)

(2007/C 140/68)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Européenne de traitement de l'Information (Euro-Information), Strasbūra (Francija) (pārstāvji — P. Greffe un J. Schouman, avocats)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB)

Prasītāja prasījumi:

- ITSB Apelāciju pirmās padomes 2007. gada 28. februāra lēmumu lietā R 1046/2006-1, kas ir paziņots 2007. gada 8. martā, atcelt tiktāl, ciktāl ar to ir noraidīts Kopienas preču zīmes “CYBERBOURSE” Nr. 4114682 reģistrācijas pieteikums attiecībā uz daļu preču un pakalpojumu, kas ietilpst 9., 36. un 38. klasē;
- reģistrēt Kopienas preču zīmes “CYBERBOURSE” Nr. 4114682 reģistrācijas pieteikumu attiecībā uz visām norādītajām precēm un pakalpojumiem.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme “CYBERBOURSE” attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 9., 36. un 38. klasē (reģistrācijas pieteikums Nr. 4114682);

Pārbaudītāja lēmums: reģistrāciju atteikt;

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt;

Izvirzītie pamati: prasītāja norāda, ka pretēji tam, ko ITSB Apelāciju padome konstatēja apstrīdētajā lēmumā, tās preču zīme esot patstāvīga un tai esot pietiekama Padomes Regulā Nr. 40/94 ⁽¹⁾ prasītā atšķirtspēja attiecībā uz pieteiktajām precēm un pakalpojumiem.

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2007. gada 9. maijā — Spānija/Komisija

(lieta T-156/07)

(2007/C 140/69)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Spānijas Karaliste (pārstāvis — F. Díez Moreno, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AD/94/07, ko Eiropas Personāla atlases birojs (EPSO) ir publicējis 2007. gada 28. februāra EKOVC 45 A;
- uzlikt pienākumu Komisijai visus paziņojumus par Eiropas civildienesta amatu vietām publicēt “Oficiālajā Vēstnesī” visās valodās;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība ir iesniegta, lai atceltu paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AD/94/07, ko Eiropas Personāla atlases birojs (EPSO) ir publicējis 2007. gada 28. februāra EKOVC 45 A, jo minētais paziņojums ir publicēts EKOVC tikai angļu, franču un vācu valodu versijās.

Prasītāja uzskata, ka, šādi rīkojoties, atbildētāja ir pārkāpusi Padomes 1958. gada 15. aprīļa Regulu Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas, kā arī Padomes 1968. gada 29. februāra Regulu Nr. 259/68, ar ko apstiprina Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus. Tā nav ievērojusi arī Eiropas pilsoņu vienlīdzības principu un nediskriminācijas principu, samērīguma principu un tiesiskās drošības principu, kas ir atzīti EK līgumā un Tiesas pastāvīgajā judikatūrā.

Konkrētāk attiecībā uz tiesiskās drošības principu ir jānorāda — Civildienesta noteikumu III pielikumā ir paredzēts, ka paziņojumi par atklātiem konkursiem ir publicējami “Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī”. Atbilstoši Padomes Regulas Nr. 1/58 5. pantam, minētais “Oficiālais Vēstnesis” ir jāpublicē divdesmit trijās oficiālajās valodās. Tomēr šajā gadījumā paziņojums ir publicēts tikai trijās oficiālajās valodās.

Visbeidzot ir uzskatāms, ka nav ievērotas arī Padomes ekskluzīvās tiesības ar vienbalsīgu lēmumu grozīt valodu lietošanas noteikumus Kopienā.

Prasība, kas celta 2007. gada 9. maijā — *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome

(lieta T-157/07)

(2007/C 140/70)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *People's Mojahedin Organization of Iran*, Auvers sur Oise (Francija) (pārstāvi — J. P. Spitzer, advokāts, un D. Vaughan, QC)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi:

- atcelt šādus spēkā esošus Padomes lēmumus:
 - sešu mēnešu laikā vai pēc tam attiecībā uz prasītāju nepārskatīt Padomes Lēmumu 2006/379,
 - līdz šim brīdim un turpmāk prasītājas nosaukumu atstāt teroristisko organizāciju sarakstā, kas ir noteikts ar Padomes 2006. gada 29. maija Lēmumu 2006/379, kas stājas spēkā šī lēmuma pieņemšanas dienā, neraugoties uz Pirmās instances tiesas 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā T-228/02 un Padomes pienākumu, kas izriet no EKL 233. panta;
- likt atbildētājam pienācīgi izpildīt savus tiesiskos pienākumus;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt prasītājam zaudējumus EUR 1 090 000 apmērā, kā norādīts Pielikumā Nr. 18 (un turpmākajos [pielikumos]), un procentus;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja lūdz atcelt dažas Padomes vēstules un atlīdzināt zaudējumus, jo Padome sešu mēnešu laikā nav pārskatījusi Padomes Lēmumā 2006/379 ⁽¹⁾ iekļauto personu, grupu un apvienību sarakstu, uz kurām attiecas Regula (EK) Nr. 2580/2001 ⁽²⁾ par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, t.i., naudas līdzekļu un citu finanšu līdzekļu iesaldēšanu, un atstāja prasītāju šajā sarakstā.

Prasītāja uzskata, ka Padomei bija pienākums regulāri, vismaz reizi sešos mēnešos, pārskatīt personu sarakstu, kurā tika uzskaitītas teroristiskās organizācijas. Prasītāja apgalvo, ka Padome to

neizdarīja attiecībā uz prasītājas nosaukuma iekļaušanu teroristisko organizāciju sarakstā.

Prasītāja arī norāda, ka Padomei saskaņā ar Pirmās instances tiesas spriedumu lietā T-288/02 *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome (Krājumā nav publicēts) bija pienākums svītrot prasītājas nosaukumu no šī saraksta.

⁽¹⁾ Padomes 2006. gada 29. maija Lēmums 2006/379/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar ko atceļ Lēmumu 2005/930/EK (OV L 144, 21. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2001. gada 27. decembra Regula Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 344, 70. lpp.).

Prasība, kas celta 2007. gada 7. maijā — *Lancôme*/ITSB — *CMS Hasche Sigle* ("COLOR EDITION")

(lieta T-160/07)

(2007/C 140/71)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Lancôme Parfums et Beauté & Cie*, Parīze (Francija) (pārstāvis — E. Baud)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otrs procesa Apelāciju padomē dalībnieks: *CMS Hasche Sigle*, Ķelne (Vācija)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt ITSB Apelāciju otrās padomes 2007. gada 26. februāra lēmumu lietā R 231/2006-2;
- piespriest atbildētājam un, attiecīgā gadījumā, personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīme, kuru lūdz atzīt par spēkā neesošu: vārdiska preču zīme "COLOR EDITION" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 3. klasē — Kopienas preču zīme Nr. 2 965 804

Kopienas preču zīmes īpašnieks: prasītāja

Lietas dalībnieks, kas lūdz atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu: CMS Hasche Sigle

Anulēšanas nodaļas lēmums: pieteikumu par atzīšanu par spēkā neesošu noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: Anulēšanas nodaļas lēmumu atcelt

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 40/94 ⁽¹⁾ 55. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpums, jo Apelāciju padome uzskatīja par pieņemamu CMS Hasche Sigle pieteikumu par atzīšanu par spēkā neesošu, kā arī minētās Regulas 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpums, jo apstrīdētajā lēmumā atzīts, ka strīdus preču zīme "COLOR EDITOR" ir aprakstoša.

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.)

EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENTESTA TIESA

Prasība, kas celta 2007. gada 16. aprīlī — *Klug*/Eiropas Zāļu
Aģentūra

(lieta F-35/07)

(2007/C 140/72)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Bettina Klug, Londona (Apvienotā Karaliste) (pārstāvis
— W. G. Grupp, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Zāļu Aģentūra

Prasītājas prasījumi:

- piespriest atbildētājai pagarināt prasītājas 2002. gada 7. februāra darba līgumu;
- piespriest atbildētājai samaksāt prasītājai atlīdzību par morālo kaitējumu EUR 200 000 apmērā;
- piespriest atbildētājai atcelt tās novērtējumu par prasītāju par laika posmu no 2004. gada 31. decembra līdz 2006. gada 31. decembrim un pieņemt jaunu lēmumu, ievērojot Civildienesta tiesas norādījumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasība ir pamatota ar Civildienesta noteikumu II sadaļas 12. a pantu (psiholoģiska uzmācšanās). Prasītāja norāda, ka, veicot novērtējumu par prasītāju, atbildētāja nav pareizi izmantojusi rīcības brīvību, ka tā ir pārkāpusi Aģentūras procesuālos noteikumus par novērtējuma veikšanu un tādējādi prettiesiski atteikusies pagarināt prasītājas darba līgumu.

Prasītāja pamato prasību ar to, ka psiholoģiskās uzmācšanās dēļ un objektivitātes trūkuma dēļ, veicot novērtējumu, prasītājas darbs ir novērtēts negatīvi, un tādējādi nav pagarināts uz pieciem gadiem noslēgtais līgums.

Prasība, kas celta 2007. gada 20. aprīlī — *Caleprico*/Komisija

(lieta F-38/07)

(2007/C 140/73)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Francesco Caleprico, Brisele (Beļģija) (pārstāvis —
V. Guagliulmi, avvocato)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atbilstoši EKL 241. pantam atzīt, ka Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 12. un 13. pants nav piemērojami to prettiesiskuma dēļ;
- atcelt lēmumu, ar kuru iecelēj institūcija netieši noraida prasītāja sūdzību par 2006. gada 12. jūnija lēmumu;
- atcelt Komisijas 2006. gada 12. jūnija lēmumu daļā, kurā iecelēj institūcija klasificē prasītāju AD6/2 pakāpē, nevis AD8/3 pakāpē;
- piespriest Komisijai aizstāt apstrīdēto 2006. gada 12. jūnija lēmuma daļu ar daļu, kurā nosaka prasītāja klasifikāciju AD8/3 pakāpē ar atpakaļejošu spēku (no 2006. gada 1. jūlija);
- piespriest Komisijai izmaksāt prasītājam visas summas, ko viņš nav saņēmis apstrīdēto lēmumu prettiesiskuma dēļ, kā arī nokavējuma procentus, kas uzkrājušies un vēl uzkrāsies;
- piespriest Komisijai atlīdzināt jebkādu citu iespējamu kaitējumu, kas nodarīts prasītājam un ko Pirmās instances tiesa konstatēs šajā lietā;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs, kas iekļauts rezerves sarakstā atbilstoši konkursam EUR/A/155/2000 ⁽¹⁾, kura mērķis ir izveidot piemēroto kandidātu rezerves sarakstu pieņemšanai darbā A7/A6 pakāpē, tika pieņemts darbā pēc Padomes 2004. gada 22. marta Regulas Nr. 723/2004, ar ko groza Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumus un Kopienų pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību ⁽²⁾, stāšanās spēkā un tika klasificēts AD6/2 pakāpē.

Savas prasības atbalstam viņš izvirza divus pamatus.

Saistībā ar pirmo pamatu viņš apgalvo, ka 2006. gada 12. jūnija lēmumā ir pretruna starp atsauci tā preambulā uz Civildienesta noteikumu 31. pantu, saskaņā ar kuru kandidātus ieceļ tajā funkcijas grupas pakāpē, kas norādīta paziņojumā par konkursu, no vienas puses, un minētā lēmuma rezolutīvo daļu, ar kuru viņu klasificē AD6/2 pakāpē, no otras puses.

Saistībā ar otro pamatu viņš norāda, ka jebkurā gadījumā attiecīgais lēmums ir prettiesisks tāpēc, ka tā netiešais juridiskais pamats (Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 12. un 13. pants) ir prettiesisks šādos aspektos:

- nesaderīgums ar tiesiskās drošības principu un tiesiskās palā-vības principu;
- nediskriminācijas principa un vienlīdzīgas attieksmes prin-cipa pārkāpums;
- pamatotības principa pārkāpums, ņemot vērā, ka jaunās sistēmas piemērošana ir atkarīga no apstākļa, kam ir absolūts gadījuma raksturs, proti, no tā, vai attiecīgā persona tika pieņemta darbā pirms vai pēc noteikta datuma, nepastāvot nekādam citam šā noteikuma pamatojumam;
- labas pārvaldības principa pārkāpums;
- pakārtoti, nesaderīgums ar EKL 251. pantā noteiktajam pienākumu norādīt pamatojumu Kopienų tiesību aktiem.

⁽¹⁾ OV C 147 A, 25.05.2000., 10. lpp.

⁽²⁾ OV L 124, 27.04.2004., 1. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 2. maijā — Fernandez García et García Rato/Tiesa

(lieta F-41/07)

(2007/C 140/74)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Brígida Fernandez García, Luksemburga (Luksemburga) un Carolina García Rato, Luksemburga (Luksemburga) (pārstāvji — S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis un E. Marchal, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Tiesa

Prasītāju prasījumi:

- atcelt lēmumus par prasītāju iecelšanu Eiropas Kopienų ierēdņu amatā daļā, kurā lēmumā noteikta viņu amata pakāpe, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 13. pantu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas, kuras ir konkursa CJ/LA/25 ⁽¹⁾, paziņojums par ko bija publicēts pirms 2004. gada 1. maija, laureātes, tika ieceltas amatā pēc tam, kad stājās spēkā Padomes 2004. gada 22. marta Regulas (EK, Euratom) Nr. 723/2004, ar ko groza Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumus un Kopienų pārējo darbi-nieku nodarbināšanas kārtību ⁽²⁾.

Prasītājas savās prasībās, pirmkārt, norāda, ka apstrīdētajos lēmumos pārkāpti konkursa paziņojumā noteiktie tiesiskuma ietvari. Tā, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 13. pantu, viņas esot ieceltas zemākā amata pakāpē nekā tā, kas norādīta konkursa paziņojumā.

Prasītājas arī uzskata, ka apstrīdētajos lēmumos pārkāpti Civil-dienesta noteikumu 5., 29. un 31. pants, kā arī vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas princips. Tā, viena un tā paša konkursa vai vienāda līmeņa konkursa laureāti esot tikuši klasifi-cēti dažādos līmeņos atkarībā no tā, vai viņi tika iecelti amatos pirms vai pēc Regulas Nr. 723/2004 stāšanās spēkā.

Turklāt prasītājas norāda uz tiesiskās palāvības principa pārkāpumu, ciktāl viņas tiesiski palāvās uz to, ka tiks ieceltas amatā pakāpē, kas norādīta konkursa paziņojumā saistībā ar to amatu ieņemšanu, uz kuriem viņas kandidējušas.

⁽¹⁾ OV C 182 A, 31.07.2002., 8. lpp.

⁽²⁾ OV L 124, 27.04.2004., 1. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 10. maijā — Prieto/Parlaments

(lieta F-42/07)

(2007/C 140/75)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Antonio Prieto, Bousval (Beļģija) (pārstāvis — E. Boigelot, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Eiropas Parlamenta 2006. gada 9. jūnija lēmumu iecelt prasītāju amatā par pārbaudāmo ierēdni, klasificējot viņu AST 2 pakāpē, 3. līmenī;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs, iekšējā konkursa C/348 amatam karjeras grupā C 5-4 veiksmīgais kandidāts, bija Komisijas pagaidu darbinieks, kura pakāpe bija AST 3 (agrākā C 4 pakāpe), un tad viņu iecēla amatā par pārbaudāmo ierēdni un klasificēja AST 2 pakāpē.

Pamatojot prasību, prasītājs vispirms norāda, ka ar lēmumu iecelt viņu par ierēdni, klasificējot zemākā pakāpē par to, kādā viņš bija klasificēts, strādājot par pagaidu darbinieku, ir pārkāpts Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā — “Civildienesta noteikumi”) XIII pielikuma 5. panta 4. punkts.

Prasītājs arī norāda, ka ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips un nediskriminācijas princips, jo tikai tie attiecīgā konkursa veiksmīgie kandidāti, kuri pirms tam pagaidu darbinieka statusā ietilpa karjeras grupā D, brīdī, kad tika iecelti par ierēdņiem, varēja saglabāt agrāko klasifikāciju, kas tiem ir izdevīgāka.

Visbeidzot, prasītājs apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu nav ievērots arī tiesiskās drošības princips, tiesiskās palāvības aizsardzības princips, labas pārvaldības princips un pareizas vadības princips.